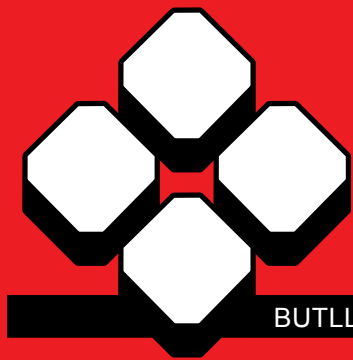

esquerra eixample

BUTLLETÍ DE L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNES I VEÏNS DE L'ESQUERRA DE L'EIXAMPLE

Desembre 2024 - Núm 111

BONES FESTES

Índex

EDITORIAL

Nadal i cap d'any 3

DONES

Manifest amb motiu del 25 de novembre de 2024
Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència
vers les Dones. Volem espais lliures i segurs, volem
la implicació de tothom 4

Flexibles, adaptables i amb total disponibilitat!
Estem llestes per ocupar la plaça?
Feministes de l'EE i la Xixa Teatre Fòrum.
Espectacle de Festa Major al carrer 7

Activitats de la Vocalia Dones en el marc del 25N 7

URBANISME

El dret a l'habitatge apareix aquest any amb molta
força a la Festa Major del barri 9

Dos projectes importants on el "com" es fa està
espatllant "què" es proposa 9

PARTICIPACIÓ

A set anys del 27 d'octubre, ¿te sentit continuar lluitant
per la independència? 15

SALUT

L'Atenció Primària, la gran equilibrista 17

"La nostra salut no és un negoci!" 18

EL PASSAT

Els cinemes a l'esquerra de L'Eixample
(1a part - Inaugurats en l'època del cinema mut) 19

MEDI AMBIENT

Pluja, canvi climàtic i resiliència urbana:
un repte per a les nostres ciutats 25

ACTUALITAT

El bel·licisme de la Unió Europea 27

EL BARRI

Projecte "Renéixer la plaça dels Jardins Montserrat" 29

Pregó festa major Esquerra Eixample 2024 31

La colla de diables infantil Malànimes del Ninot de
l'Esquerra de l'Eixample promou activament la igualtat
en el món de la cultura popular 32

ASSOCIACIÓ

50 anys d'associació 33

PUBLIRREPORTATGE

Aus de corral de Catalunya i el seu consum 35

CULTURA

Club de lectura. Presentació del llibre "Esquivant
les bales", de Xavi Coral, a la Model, amb una gran
assistència de públic 36

Conte. El núvol 37

Qui som

Eixample: Butlletí gratuït de l'Associació de Veïnes i Veïns de l'Esquerra de l'Eixample. Coordinació i Direcció: Consell de Redacció.

Maquetació: Carme Asensio • **Col·laboracions:** Diferents grups de treball de l'AVVEE (Festes, Ateneu, Dones, Gent Gran, Urbanisme, Salut, Diversitat funcional, Comunicació, Imatge i Participació...), Sylviane Dahan, Josep M. Torres i Rodríguez, Xavier Riu, Jaume Gómez, Jordi Oliver Solà, Trini Capdevila, Carme Álvarez García, Fabio Peñafiel, Sara Loscos, Xesca Miró i Caudet, Feministes de l'Esquerra de l'Eixample, Fo CAP, Enric Feliu i Centre de normalització Lingüística • **Fotos:** Xavier Riu, Alfons Sort • **Publicitat:** Xesca Miró. Els anunciants es poden posar en contacte a través de l'e-mail: revistaavvee@yahoo.es o al telèfon 93 453 28 79. S'han de fer arribar els anuncis tal i com es vol que surtin publicats • L'Associació no es fa responsable de les opinions dels col·laboradors del Butlletí • **Impressió:** MEDIAactive, S.L. Dipòsit legal: B-33086-96 • **Edita:** Associació de Veïnes i Veïns de l'Esquerra de l'Eixample (AVVEE). Calàbria 262. Telèfon: 93 453 28 79.

e-mail: avvee2013@gmail.com • web de l'associació: avvee.cat

Escriu-nos!

La secció **Bústia** està oberta a tots els lectors i lectores del Butlletí. Podeu escriure'ns a:

Butlletí de l'Associació. Bústia • Calàbria, 262 - 08029 Barcelona
O bé per correu electrònic a: revistaavvee@yahoo.es

Editorial

Nadal i cap d'any

En poques setmanes, tornarem a celebrar Nadal i Any Nou, que un altre cop acostarà a les famílies i amics, en un ritual, que hauria d'estar marcat per l'amor, la generositat, i la solidaritat, lluny de l'explotació del consumisme, els clixés i la frivolitat a que ens volen empenyer les grans empreses comercials, que sistemàticament pretenen fer d'aquesta data assenyalada una meta pel malbaratament, el turisme i la disbauxa.

Malgrat que Nadal és una festivitat d'origen i arrel cristiana, ha esdevingut una tradició que se celebra a tot el món, fins i tot per molta gent que no pertany a aquesta religió, o no en practica cap. A l'hemisferi nord, això es veu afavorit per que Nadal coincideix amb l'inici de l'hivern, temps d'estar a casa, en família, envoltats d'icones tradicionals: el Tió, les nades, el pessebre, els regals, i d'altres importades, com l'arbre de Nadal i les imatges de Santa Claus (quan encara escrivíem a mà, també les postals nadalenques). A Catalunya tenim la sort de disposar d'un segon dia per poder-nos reunir amb els éssers estimats, el dia de Sant Esteve.

La gastronomia, clàssica, els àpats especials, a vegades pantagruèlics, i un bon cava no poden faltar per completar aquestes festivitats.

Tot això òbviament està idealitzat, perquè en molts països del món serà prou rellevant poder existir, tenir un sostre i algun aliment per dur-se a la boca. Això ens fa pensar en Ucraïna, Palestina, gran part del Líban i altres llocs on una guerra insensata i injusta continua fent estralls i segant vides innocents.

Tampoc ho podran celebrar «com Déu mana» en molts municipis germans del País Valencià assolats per les inundacions i encara de dol, que amb una millor planificació i gestió política de la informació podien haver-se mitigat o evitat.

A casa nostra òbviament la pobresa i la falta d'un habitatge digne, també serà motiu perquè una part rellevant de la població no pugui celebrar Nadal com ho voldrien fer.

Després vindrà Cap d'Any, l'entrada al 2025. Hauria de ser motiu d'alegria i esperança, i això no ens ho poden prendre, però segur que començarem un any difícil amb l'entronitzament, al considerat país més poderós del món, d'un president sense escrúpols, mentider, oposat al feminisme, l'acolliment i la democràcia (entre d'altres), en un món on, excepte comptades excepcions, puja l'influència i la força política dels partits d'extrema dreta, quan no, del

Grafiti de Banksy que recorda a les persones sense llar per Nadal

feixisme, directament, que tenen com a objectiu retallar molts dels drets cívics que hem aconseguit.

Fa molt poc s'ha produït el fracàs de la Conferència de les Nacions Unides contra el canvi climàtic, coneguda com a COP29. És altament descoratjador veure com els interessos econòmics dels països productors de combustibles fòssils, que són els que disposen de més poder polític i econòmic s'imposen sobre els països més dèbils i desafavorits en els que el canvi climàtic ja els està afectant de forma alarmant. Actuen com si el canvi climàtic no fos un fenomen global que ja ens afecta negativament a tots, a tot el planeta i a tota la humanitat. Ningú pot escapar-se dels efectes de l'escalfament global, dels fenòmens climàtics extrems i de l'efecte devastador que té sobre la biodiversitat.

Malgrat aquestes males notícies no ens podem donar el luxe de descoratjar-nos, sabem que només amb la voluntat i la lluita del poble organitzat som capaços de resistir i reverter aquests processos negatius.

El 2025 també celebrarem el 50è. Aniversari de la creació de la nostra Associació veïnal, segur que serà motiu de rearmar-nos, ja que demostra que la lluita de la gent pot aconseguir fites que ens havien dit que eren impossibles.

Quan reunits amb la família i els amics fem el brindis per un feliç Nadal i Any Nou, no ens oblidem dels que pateixen, dels que ens han deixat i reafirmem que no ens rendirem, perquè la lluita per un món millor sempre continuarà.

Bon Nadal a totes i tots.

**+49 ANYS DE LLUITA
PELS EQUIPAMENTS DEL BARRI**

*Escoles, 0-3, CAP, residències de gent gran,
habitatge social, espais verds, institut.*

Esquerra de l'Eixample
Associació de Veïnes i Veïns

Calabria, 262
Tel: 93 453 28 79
avvee2013@gmail.com
<http://www.avvee.org>

Manifest amb motiu del 25 de novembre de 2024

Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència vers les Dones

Volem espais lliures i segurs, volem la implicació de tothom

El dia 25 de novembre, Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència vers les Dones, tornem a denunciar aquesta greu vulneració dels drets de les dones i les nenes arreu del món, i tornem a dir prou a totes les formes de violència masclista. El patriarcat no entén de fronteres, les violències masclistes es perpetuen arreu del món i n'augmenta la virulència en guerres i conflictes armats, en què les dones són assassinades i violades amb total impunitat.

Un any més, volem expressar el nostre compromís ferm amb la lluita feminista i denunciar totes les formes de violència masclista que pateixen les dones pel sol fet de ser-ho. Una lluita que arreu del món i a casa nostra genera aliances i resistències davant les amenaces de retrocés dels drets de les dones en un context de reacció patriarcal davant els avenços del moviment feminista.

És imprescindible visibilitzar i reconèixer les violències masclistes com una qüestió estructural que atempta contra els drets humans i que ha de ser abordada des d'una perspectiva integral i interseccional per part de les administracions, les institucions i la societat civil. Cal trencar estereotips, i deixar clar que la violència masclista pot donar-se en l'àmbit de la parella o en la família, però també en l'àmbit laboral i social, entre altres. D'altra banda, cal tenir present que la violència pot prendre moltes formes més enllà de la violència física, com és el cas de la violència psicològica, econòmica, obstètrica, sexual, digital i vicària, entre altres.

Les darreres dades estadístiques constaten que el 79,3% de les catalanes ha patit alguna forma de violència masclista al llarg de la seva vida. És una xifra molt greu, estem parlant de 8 de cada 10 dones. Així mateix, el 65,2% de les dones han patit alguna forma de violència sexual al llarg de la seva vida. Es tracta de la violència masclista més comuna que afecta encara amb més freqüència les joves.

La violència masclista continua present en el nostre espai públic: als carrers, les places i els parcs. Si consultem les dades catalanes sobre violència sexual, podem veure que un 19,3% de les enquestades van reportar que havien patit una agressió a l'espai públic, i un 2,6% al transport públic.

Davant aquestes xifres, enguany volem posar èmfasi en el fet que les violències masclistes a l'espai públic –incloent-hi també els equipaments, els comerços o els transports– són una de les expressions més greus de la desigualtat de gènere i són una realitat que afecta les dones i noies dels nostres municipis, sovint invisibilitzada i normalitzada.

D'aquestes agressions, algunes són molt greus i penalitzades per la llei; i altres, en moltes ocasions, són situacions quotidianes, com ara mirades, gestos, xiulets, comentaris grollers, opinions sobre el físic o invasions del mateix

espai físic i personal que formen part d'un assetjament constant que les dones patim des de molt joves. Per això afirmem ben alt i clar: **volem espais lliures i segurs, i volem la implicació de tothom.**

En cada racó, carrer, plaça (sigui de nit o no, hi hagi poca concurrència o no, estant soles o no) es poden donar situacions en què el context sempre és decisiu: o bé per perpetrar les violències masclistes o bé per combatre-les. Marquem la diferència entre totes i tots: ciutadania, comerços, transports, administracions. Cadascun i cadascuna de nosaltres podem ser agents de canvi.

Trenquem tots els silencis i tinguem totes les alertes activades per prevenir, detectar i reparar les violències a l'espai públic. Fem xarxa entre les institucions, les entitats, els agents i els territoris contra les violències masclistes!

Les violències són conductes que s'aprenen i es transmeten. Per erradicar-les calen canvis culturals profunds en totes i tots nosaltres i en les estructures de poder que les sustenten. Calen canvis profunds que posin fi al sistema patriarcal que continua atemptant cada dia contra els drets de les dones i que proporcionin un sistema de valors basat en el respecte, la igualtat i l'empoderament de les dones.

Vint-i-cinc de novembre, Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones, les institucions polítiques del país –la Generalitat de Catalunya, les administracions supramunicipals i locals i les entitats municipalistes– ens comprometem a dedicar tots els esforços i recursos necessaris per garantir que els espais i les vides de les dones siguin lliures i segurs. Sabem que hem avançat molt, però davant una problemàtica tan estructural i complexa, hem de donar encara més respostes valentes i integrals.

Per tot això:

- Abordarem totes les formes de violències masclistes (les més invisibles i les més visibles; les que es donen a la intimitat però també als espais públics), entre les quals hi ha les violències sexuals.

Lectura manifest 25N al carrer Consell de Cent

- Treballarem per garantir els drets de totes les dones, infants i adolescents en situació de violències masclistes, i posarem els mitjans necessaris per erradicar les violències institucionals i actuar amb la diligència deguda des de les nostres administracions.

- Vetllarem per la millora constant del treball en xarxa i de la coordinació de tots i totes les agents que intervenen davant les violències masclistes, així com de l'atenció psicològica, l'assessorament laboral i jurídic, entre altres serveis.

- Potenciarem les polítiques de prevenció i sensibilització davant les violències masclistes, especialment aquelles adreçades a la comunitat educativa, i aprofundirem en la coeducació com una eina transformadora.

- Continuarem impulsant els programes de masculinitats alternatives amb propostes de sensibilització i prevenció, amb estratègies diferenciades per a la població adulta, jove, adolescent i la infantesa.

Per fer-lo possible, treballarem braç a braç amb les entitats i el moviment feminista per continuar avançant i innovant juntes en l'abordatge de les violències masclistes en tots els àmbits.

I implicarem encara més agents claus dels nostres municipis i de Catalunya per a la sensibilització, prevenció i intervenció davant l'assetjament i les agressions sexuals a l'espai públic. Perquè els espais són de totes: visca la lluita feminista!

Flexibles, adaptables i amb total disponibilitat! Estem llestes per ocupar la plaça?

Feministes de l'EE i la Xixa Teatre Fòrum. Espectacle de Festa Major al carrer

Al grup de Feministes de l'Esquerra de l'Eixample ens ha semblat rellevant i pertinent compartir reflexions arran de l'espectacle de Teatre Fòrum que vam organitzar. Interpretat per la Companyia Xixa en el marc de les Festes Majors del barri. Va ser al carrer, el matí de diumenge 29 de setembre a la Plaça de Consell de Cent amb Borrell.

A escena, una dinamitzadora. És ella qui estableix contacte des de l'inici i dialoga amb la concurrència: 3,2,1...acció!. Els personatges:

- La propietària d'un restaurant.
- L'auxiliar que porta a terme el procés de selecció. Dones totes dues. La primera, representant un rol patriarcal amb el tracte amb l'auxiliar.
- Una candidata dona, mare d'una criatura de dos anys.
- Un candidat home; mascle alfa, prepotent i perdonavides que va demostrant la seva superioritat masclista tant a l'auxiliar com a l'altra candidata.

De tan freqüent, de tan "normal" com és l'argument de l'obra, es desprèn la incomoda i persistent sensació de *déjà vu*.

Disculpeu l'*spoiler*. La propietària l'acaba triant a ell. En principi. Perquè... I aquí ve l'atractiu del mètode. De sobte s'atura l'escena. La dinamitzadora interpel·la el públic:

–“Com ho veieu? I vosaltres? I tu, què faries?”.

El teatre fòrum és una oportunitat per assajar, contrastar i interactuar amb rols en què ben segur ens hem trobat: el mascle alfa, la propietària, la candidata, promovent que el públic argumenti diferents solucions.

Amb un cuidat "in crescendo", primer des de l'auditori, després convidant a pujar a escena, l'actor i les actrius estableixen contrapunts potents. Van desqualificant l'argumentari que cada persona de la concurrència procura raonar tot reforçant el de la companyia, portant a un atzucac de difícil sortida. Així que, davant d'unes actrius i un actor que mantenen amb fermesa el seu rol, van aconseguint provocar un sentiment compartit: frustració.

La frustració que sentim moltes dones en situacions quotidianes: en el tracte, en entrevistes de feina, en el repartiment

de les tasques de cura i de poder, fent evidents les dificultats per rebatre posicionaments i arguments tan "normals" com aferrissadament patriarcal.

Només al final, algú –amb experiència i taules en la matèria– proposa ampliar papers i provar d'establir sororitat, aliances inventant-se un nou personatge i adreçant-se a la propietària del restaurant:

–“Soc la teva amiga de fa molts anys. He seguit el teu itinerari i he vist els problemes que has superat i com tiraves el restaurant endavant. No li hauries de donar una oportunitat a aquesta dona?”

Què hem après? Què ens ha remogut? L'obra ha fet pensar o transformar alguna cosa o no hi ha gaire res a fer? El patriarcat està tan i tan incrustat!

Podem pensar en el fàcil que ho tenen els homes en general, per ser flexibles, adaptables i tenir total disponibilitat. En el complicat que ho tenen –que ho tenim–, la resta de mortals per ocupar places; siguin places laborals o siguin places a l'espai públic. Pensar en el lluny que queda encara la sempre remota possibilitat d'establir una real i efectiva igualtat de drets i oportunitats.

INFANTIL · PRIMÀRIA · SECUNDÀRIA · ESCOLA DE MÚSICA

COL · LEGI
Urgell

Més que ensenyament oferim una educació integral amb valors i principis bíblics.

Creix amb nosaltres

C/ Comte d'Urgell, 133 · 08036 Barcelona
Tel. 93 453 02 99 · www.escolaurgell.com
urgell@escolaurgell.com

dansa i música
Elisenda Tarragó

www.elisendatarrago.com - elisendatarrago@telefonica.net

Escola de dansa i música Elisenda Tarragó

DANSA: Clàssic; claqué; funky hip hop; contemporani; modern jazz; oriental; ball social; salsa.
Seguim el programa i els exàmens de la *Royal Academy of Dance* en ballet i de la *Imperial Society of Teachers of Dancing* en claqué i modern jazz

PILATES

MÚSICA: Llenguatge musical i solfeig; acústica; harmonia i formes musicals.
Classes individuals de piano, guitarra i cant.
Seguim el programa i els exàmens de l'*Associated Board of the Royal Schools of Music*

Avd. de Roma 159 1r pis
Tel. 934 546 676
Muntaner, 83 B
Tel. 934 541 451
08011 Barcelona

SERVASSIS

Girona, 100 08009 Barcelona Tel. 935 197 000

T'AJUDEM A LA LLAR

ASSISTÈNCIA A PERSONES DEPENDENTS
Acompanyament personal a la llar i centres hospitalaris
Ajuda en la higiene personal

SERVEI DOMÈSTIC
Preparació i administració de menjars
Manteniment i neteja periòdica o puntual de la llar
cuina, banys i vidrieres
Selecció de personal fix o interí

Activitats de la Vocalia Dones en el marc del 25N

En el marc de la commemoració del **Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones**, per denunciar les violències i reclamar polítiques efectives, vam organitzar diferents activitats, a banda de donar suport a les nombroses convocatòries que ja estaven programades:

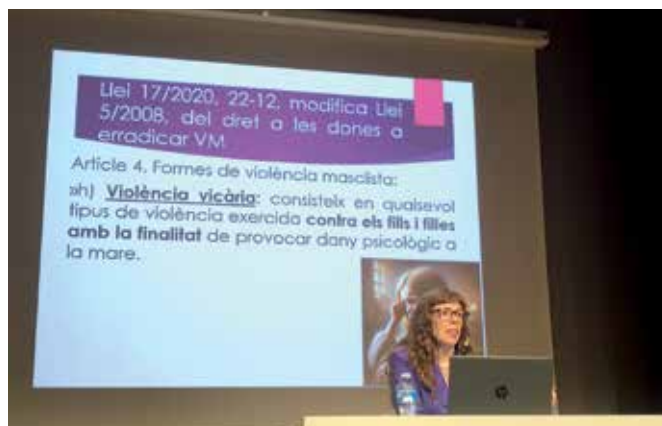
1) El dissabte 9 de novembre, a les 10 del matí, vam participar en el XX Fòrum contra les violències de gènere, a la Bonnemaison, amb un taller sobre les menes que havíem organitzat amb **Gaby Poblet**, antropòloga i veïna nostra. Una petita sala plena de dones amb la presència també d'alguns homes. Poblet ens va presentar un estudi sobre la situació de noies menors tutelades a Melilla i com es tornen invisibles quan arriben a la majoria d'edat, de manera que moltes d'elles són captades a la sortida del centre d'acollida, en un context d'extrema pobresa i vulnerabilitat. Hi va haver un bon debat i molt d'interès, i també una gran preocupació pel futur d'aquestes joves.

2) El dijous 21 de novembre a les 19 h, al Centre Cívic Urgell/Teresa Pàmies vam organitzar un cinefòrum.

El documental presentat, **Allà on fa més mal. Parlem de la violència vicària**, mostra testimonis de dones que han patit la violència exercida pels pares també en contra dels fills, que en alguns casos van ser assassinats. El testimoni de les víctimes/heroïnes és impactant i exemplar per la seva resiliència i capacitat de lluita contra aquesta violència, per fer-la visible i lluitar per la seva eliminació. Aquests testimoniatges també posen en evidència la tristíssima manca de suport de les víctimes i els difícils processos judicials als quals han de fer front les dones, per manca de tutela judicial efectiva i també per falta d'ajudes específiques de les administracions públiques i de les polítiques socials.

Es va fer palès, doncs, que les conductes de **violència vicària** (l'exercida pels homes maltractadors contra els propis fills per atacar la mare, la forma més cruel i sàdica de violència que algú es pugui imaginar), en molts casos, no han estat objecte de la prevenció i protecció que caldria per

part de la societat en general i, especialment, pels jutjats i tribunals que en tenen la responsabilitat en cas de denúncia prèvia o separació/dissolució de la parella, tot i ser els infants la població que evidentment més ho necessita.

L'advocada Olga Arderiu Ripoll, presidenta de la Comissió de Dones Advocades de l'Il·lustre Col·legi de l'Advocacia de Catalunya, va fer una exposició clara i detallada de la situació jurídica actual, relativa a la defensa dels infants i les dones contra la violència vicària. Va explicar, entre altres coses, que un dels problemes bàsics als quals cal fer front en aquests casos és el règim de visites o l'exercici de la custòdia compartida. És així ja que es donen amb freqüència en situació de denúncia prèvia per maltractament o ja en procés de separació o divorci. Tenint això en compte, va exposar que ara mateix ja està prevista la possible suspensió del règim de visites/estades o custòdia, mesura que abans no es tenia en compte. En aquest sentit, va citar l'article 233-11 del Codi Civil de Catalunya (1), i l'art. 94 del Codi Civil espanyol, des de les respectives reformes de l'any 2021. Com a dada positiva, va esmentar també la recent sentència del Tribunal Constitucional 115/24, de 23 de setembre.

La modificació de les lleis esmentades es va fer d'acord amb el Conveni del Consell d'Europa (Conveni d'Istanbul),

sobre prevenció i lluita contra la violència envers les dones, adoptat l'any 2014, que inclou que s'han de tenir en compte, en les decisions de custòdia dels fills i règim d'estades, els incidents previs de violència familiar, i exigeix també que en la resolució dels casos es valori **sempre la perspectiva de gènere, és a dir, la desigualtat prevalent entre homes i dones, i sempre i de manera preferent l'interès del menor.**

Tot i l'emparament formal actual de les lleis esmentades, l'advocada va destacar les greus deficiències que encara existeixen en la protecció i emparament de les dones i els infants en cas de violència, per part de les autoritats administratives i judicials. I la necessitat urgent de generar una àmplia consciència social, sobretot en les administracions i autoritats que han d'actuar en aquests casos.

Queda encara moltíssim camí per recórrer, molta lluita per fer. Actes de formació i reflexió com aquest contribueixen clarament a generar consciència sobre els drets de les dones i els infants.

Hi va haver una nombrosa assistència a l'acte. I un consens general: calen més actes com aquest!

(1) Art. 233-11 del Codi Civil de Catalunya: *"En interès dels fills i filles, no es pot atribuir la guarda al progenitor, ni es pot establir cap règim d'estades, comunicació o relació, o si existeixen s'han de suspendre, quan hi hagi indicis fonamentats que ha comès actes de violència familiar o masclista.*

Tampoc no es pot atribuir la guarda al progenitor, ni es pot establir cap règim d'estades, comunicació o relació, o si existeixen s'han de suspendre, mentre es trobi incurs en un procés penal iniciat per atemptar contra la vida, la integritat física, la llibertat, la integritat moral o la llibertat i la indemnitat sexual de l'altre progenitor o els seus fills o filles, o estigui en situació de presó per aquests delictes i mentre no s'extingui la responsabilitat penal. 4. Excepcionalment, l'autoritat judicial pot establir, de forma motivada, un règim d'estades, relació o comunicacions en interès de la persona menor, un cop escoltada, si té capacitat natural suficient."

3) En el marc del projecte "Totes som Punt lila", vam organitzar un taller els dies 9 i 11 de desembre, a càrrec de l'Associació La Sal –la mateixa que va fer la formació al projecte de Sant Antoni–, per conèixer millor totes les formes de violència masclista, com respondre-hi i organitzar-nos al barri. Un taller que compta amb vint dones que volen participar i formar part del grup motor a través de diferents entitats i serveis del barri, amb l'ajuda dels recursos existents (Ajuntament, FAVB, CAP, CC, comerços...). Esperem poder fer una altra formació per als punts lila físics l'any 2025, i fer-ne una inauguració al voltant del 8 de març.

Seguirem lluitant pels drets de les dones. Bon any 2025!

Vocalia de Dones de l'AVVEE

UN NADAL PER TREURE'S EL BARRET

Vine a visitar-nos

Consulta el teu establiment més proper

**Bonpreu
Esclat**

El dret a l'habitatge apareix aquest any amb molta força a la Festa Major del barri

Per la Festa Major de l'Esquerra de l'Eixample vam organitzar un **acte públic per debatre sobre la problemàtica de l'habitatge al barri**, en què va participar també Jaime Palomera, un dels fundadors del Sindicat de Llogateres i avui director de l'Àrea d'Habitatge i Ciutat de l'IDRA (Institut de Recerca Urbana de Barcelona). I vam presentar públicament **una exposició amb una recopilació de dades que**

analitzen la situació específica al nostre barri. Aquest estudi el volem donar a conèixer ara en aquest número de la revista (eren quatre grans pancartes que adjuntem en dues pàgines dobles, que podeu reproduir i fer córrer), per compartir la magnitud del problema que ens ve a sobre. Tenim pràcticament "el barri en venda", i n'hem de ser conscients per defensar-lo!

Dos projectes importants on el "com" es fa està espatllant "què" es proposa

A l'anterior revista només vam poder anunciar (es tanca la redacció abans de l'estiu) que hi havia notícies importants en dos temes, i que passat l'estiu veuríem cap on es decantaven. Ara podem confirmar la nostra preocupació, perquè dos projectes, en principi positius, s'estan planificant amb poca sensibilitat pel que fa a les afectacions al veïnat:

A) Sobre les obres de prolongació de l'L8 d'FGC, es va aprofitar l'estiu per carregar-se una arbreda del parc Joan Miró (força més petita que en la proposta inicial, gràcies a la lluita veïnal de la plataforma Salvem el Parc Joan Miró on participem activament) i molts altres arbres del barri. I s'estan produint importants problemes de soroll a la Gran Via, entre Llança i Vilamarí, i a Urgell

amb Consell de Cent... Són obres que duraran anys i hem d'estar-hi molt a sobre!

B) Sobre el desbloqueig de la construcció de la nova Escola Entença, i el trasllat dels Bombers fora del parc Joan Miró. La primera anirà finalment al solar de Provença, tocant a Villarroel. I els Bombers ocuparan un solar a Londres, Urgell, avinguda de Sarrià, gràcies a una permuta i un canvi de qualificació urbanística. El problema és que la lletra petita de l'acord fa perdre zona verda i permet un guany desmesurat al propietari del solar que ara ocupa el concessionari Mercedes-Benz. No ens hi resignem!

LA POBLACIÓ QUE VIU A

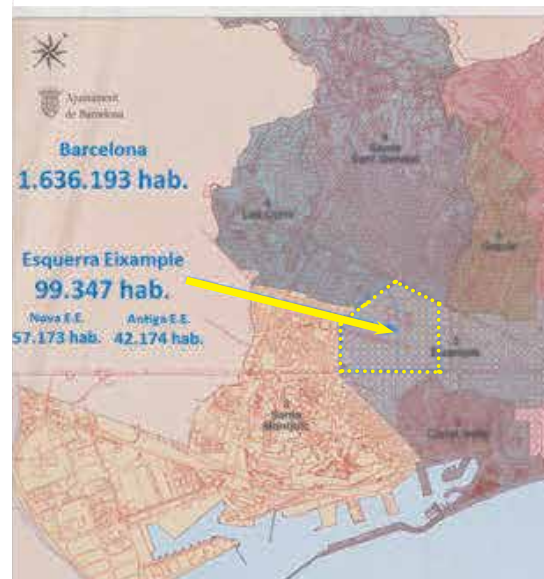
Són unes **100.000 persones**, concentrades en només **2'5 km²** (una densitat altíssima).

Del 1970 al 2001 la població va baixar de **120.000 hab. a 94.000 hab.**, però al S. XXI s'ha anat recuperant

1970 Població *(Cens oficial a 1 de gener)*

2021 Població *(Cens oficial a 1 de gener)*

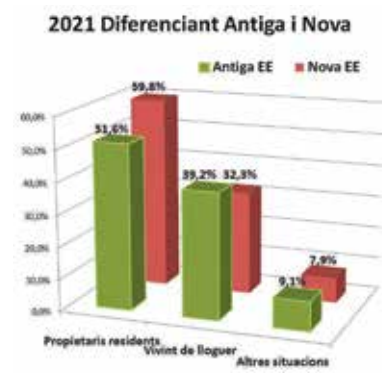
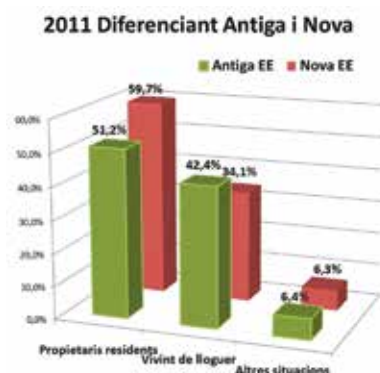
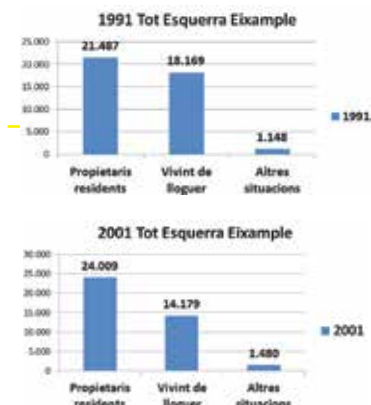

L'ESTRUTURA DEL

HABITATGES ESQUERRA EIXAMPLE

Evolució del nombre i del règim de tinença

	Cens d'edificis i habitatges (dades Institut Nacional d'Estadística al web municipal)															
	1991		2001		2011						2021					
	Esquerra Eixample		Esquerra Eixample		Esquerra Eixample		Antiga EE		Nova EE		Esquerra Eixample		Antiga EE		Nova EE	
Total d'Habitatges	40.804	100,0%	39.668	100,0%	45.047	100,0%	17.932	100,0%	27.115	100,0%	43.230	100,0%	18.309	100,0%	24.921	100,0%
Propietaris residents	21.487	52'6%	24.009	60'5%	25.360	56,3%	9.180	51,2%	16.180	59,7%	24.363	56,4%	9.456	51,6%	14.907	59,8%
Vivint de lloguer	18.169	44'5%	14.179	35'7%	16.845	37,4%	7.611	42,4%	9.234	34,1%	15.231	35,2%	7.185	39,2%	8.046	32,3%
Altres situacions	1.148	2'9%	1.480	3'7%	2.842	6,3%	1.141	6,4%	1.701	6,3%	3.636	8,4%	1.668	9,1%	1.968	7,9%

El nombre d'edificis dedicats majoritàriament a la seva funció residencial és ara d'uns tres mil (3.033). D'aquests, 877 de propietat vertical, d'un sol propietari, i la resta, 2.156 edificis, de propietat horitzontal.

A l'Esquerra de l'Eixample ha anat baixant el % d'habitatges de lloguer des del franquisme (70%) fins el 35% actual. En nombre de persones passa del 40%

l, aproximadament, hem passat d'uns 40.000 habitatges residencials als anys 80, fins uns 43.000 habitatges en aquests anys 20, però amb molta menys gent empadronada dins.

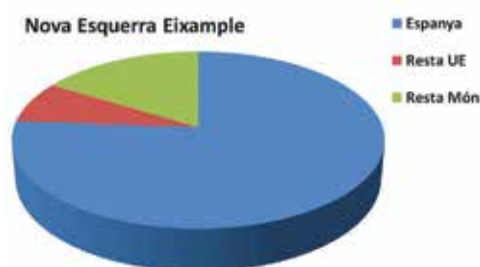
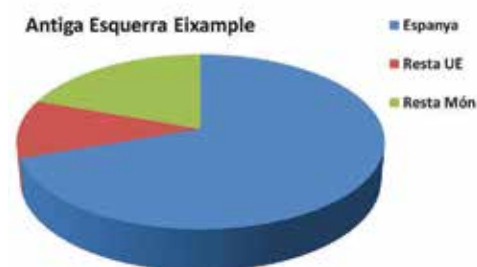
L'ESQUERRA DE L'EIXAMPLE

lentament fins els **101.000** de les últimes dades públiques del Padró continu (abril 2024)

Tenim **des dels anys 80 a l'Esquerra de l'Eixample (a tot Barcelona, també) un saldo de creixement vegetatiu que és negatiu**. Cada any mort més gent de la que neix. Sort de la immigració!

L'exemple de l'últim any amb dades oficials, el 2022: van morir 904 persones residents al barri i en van néixer 649. Son 255 persones menys (fa més de 30 anys en que moren entre 900 i 1150 persones l'any, mentre en neixen entre 650 i 800, amb un saldo negatiu de, com a mínim, 200 o 300 persones).

Avui el 25% del veïnat empadronat al barri (no sabem quanta gent més hi ha) **no té la nacionalitat** (una conseqüència: va augmentant la població, però disminueix el nombre de persones amb dret a vot)

PARC D'HABITATGE

Moltes menys persones, vivint a cada habitatge. **Al barri hem perdut 20.000 habitants tot i guanyar uns 3.000 habitatges**

Al Padró del 2023 consten:

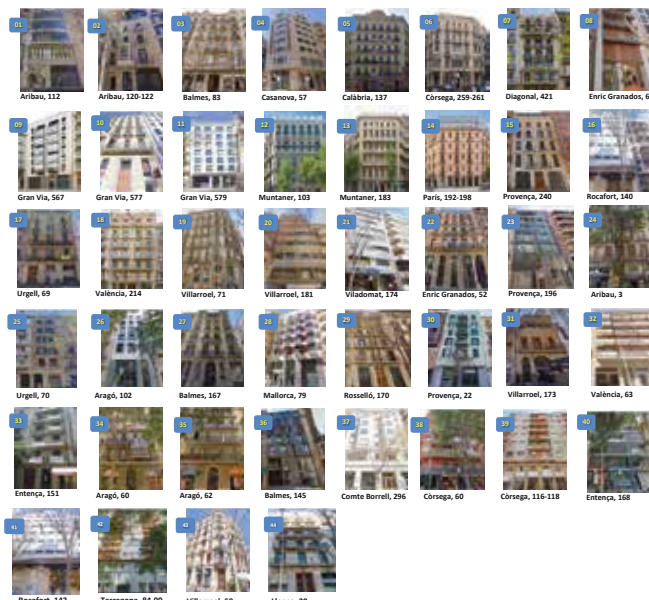
Antiga Esquerra de l'Eixample
Nova Esquerra de l'Eixample

Habitatges amb 1 persona

36'7 % dels habitatges
33'9 % dels habitatges

Habitatges amb 2 persones

29'5 % dels habitatges
30'3 % dels habitatges

Des del 2017, ja són 44 els exemples a l'Esquerra de l'Eixample d'edificis de propietat vertical (un sol propietari) en rehabilitació general per a fer noves promocions d'habitatges de «luxe» (es dedueix pel preu!)

DIFERENTS USOS QUE FAN AUG

MOSTREIG DE LES CARACTERÍSTIQUES DEL LLOGUER D'HABITATGE A L'ESQUERRA EIXAMPLE

(Fonts: Mostreig de 106 ofertes en el portal Idealista i 150 ofertes en el portal Habitatclia)

ESTIU 2024

Lloguer per a residència permanent.

Lloguer de temporada (de 32 dies a 11 mesos).

59 (23%)

197 (77%)

Utilitzats per saltar-se la regulació dels lloguers de la nova Llei de vivenda i evitar el control de preus. La LAU permet els contractes de temporada. La seva regulació queden fora de la Llei: les immobiliàries poden cobrar el mes de comissió, l'inquilí no té dret a restar a l'habitatge als menys 5 anys (7 si el propietari és una persona jurídica) i els propietaris poden actualitzar el preu cada vegada que finalitza el contracte. El mateix passa a les Habitacions.

MOSTREIG PREUS DE LLOGUER D'HABITATGE A L'ESQUERRA EIXAMPLE

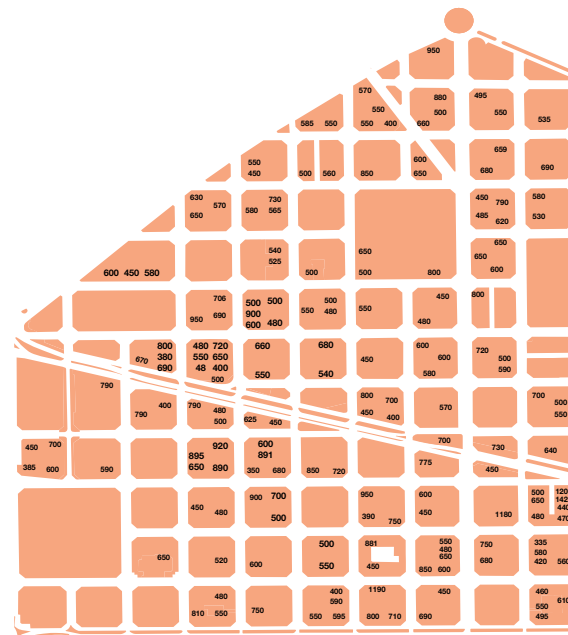
(Fonts: Mostreig de 106 ofertes del portal Idealista i 45 del portal Habitatclia)

ESTIU 2024

Antiga Esquerra Eixample. 2732€ (Preu mitjà)
2 habitacions 2561€
Entre 40 i 65 m² 1857€
Entre 66 i 100 m² 2585€ ofertes en el portal Habitatclia
Més de 100 m² 3454€

Nova Esquerra Eixample 2178€ (Preu mitjà)
2 habitacions 1942€
Entre 40 i 65 m² 1807€
Entre 66 i 100 m² 2090€
Més de 100 m² 2904€

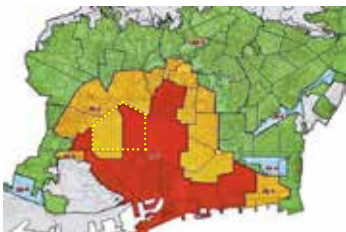
MOSTRA LLOGUERS HABITACIONS PORTAL IDEALISTA

DEFENSEM EL DRET A L'HABITATGE!

El Pla Especial Urbanístic d'Allotjaments Turístics (PEUAT)

intenta posar fre als llocs dedicats a l'activitat turística. L'Antiga Esquerra de l'Eixample és «Zona 1» de decreixement (no es renoven les llicències que decaiguin), i la Nova Esquerra de l'Eixample és «Zona 2», de manteniment.

L'inici d'un parc públic que no té preus «de mercat»

Fa sis anys no teníem cap habitatge públic al barri, però, ara (set24):

- 1.- Construïts i lliurades les claus de 35 habitatges públics de lloguer social, a Borrell, 159 (més una Escola Bressol als baixos).
- 2.- Abans d'acabar l'any tindrem 47 nous apartaments tutelats per a Gent Gran, a Viladomat, 142 (més Casal de Gent Gran als baixos).
- 3.- Comprats un bloc sencer amb 14 habitatges i dos locals comercials, a Calàbria, 161.
- 4.- Comprats un bloc sencer amb 33 habitatges i dos locals comercials, a Diputació, 48.
- 5.- Comprat un bloc sencer, a Consell de Cent, 155.
- 6.- Comprat un bloc sencer, a Villarroel, 102 (als baixos hi havia els antics cinemes Meliès).
- 7.- Aprovada una permuta d'usos, amb una Modificació del Pla General Metropolità (MPGM), per poder aconseguir 120 habitatges públics de lloguer social al recinte de La Model.
- 8.- Primera promoció d'Habitatge de Protecció Oficial (HPO) de titularitat privada

Cal desincentivar i fer menys atractiva la compra massiva d'edificis sencers de l'Esquerra de l'Eixample que els grans fons inversors han començat a fer. Els hi funciona com a un actiu financer molt rendible. Demanen llicència d'obres majors (alguns n'hi això) fan una remodelació general, expulsen el veïnat tradicional i desapareixen els preus.

No estem contra la compra d'habitatges per vendre o llogar, però el negoci ha de tenir una rendibilitat similar a la d'altres inversions econòmiques, no la bogeria que la cobdícia sense control ens està imposant. S'emporta tota la capacitat d'estalvi de les famílies, emportant-les i afectant la resta d'activitats econòmiques, a més d'anar destruint la vida de barri, com noten els comerços, les escoles, les entitats, etc.

Què podem fer per ajudar-hi?

Defensar que es mantingui l'obligatorietat de dedicar el 30% de les grans remodelacions a pisos de preu assequible, perquè una part de la plusvàlua torni a la comunitat.

Que l'Ajuntament segueixi utilitzant el dret de tempteig i retracte per avortar algunes d'aquestes operacions i que l'edifici passi a formar part del nou parc d'habitatge.

Aragó/Calàbria

MENTAR EL PREU DE L'HABITATGE

UBICACIÓ DELS HABITATGES LEGALS D'ÚS TURÍSTIC

Finques amb habitatges d'ús turístic (HUTs)

Esquerra Eixample	475
Antigua Esquerra Eixample	264
Nova Esquerra Eixample	211

Finques entre 1 i 2 HUTs	417
Finques entre 3 i 9 HUTs	32
Finques amb més de 9 HUTs	26

Total Habitatges d'ús turístic

Esquerra de l'Eixample	1169
Antiga Esquerra de L'Eixample	643
Nova Esquerra de l'Eixample	526

Establiments hotelers

Esquerra de l'Eixample	66
Llits turístics	5346

Total llits turístics

D'establiments hotelers. 5346

D'habitatges d'ús turístic. 7481

TOTAL 12827

Fonts: Guia oficial d'establiments turístics.gentcat.cat. INSTITUT CATALÀ DEL SOL

“EL BARRI NO ESTÀ EN VENDA”

Hi ha d'haver **molta més inspecció per frenar els pisos turístics il·legals**, les desenes de milers que es mantenen sense ningú empadronat, les obres sense llicència, etc.

Regular els lloguers de temporada perquè deixin de ser el forat per saltar-se els límits de preus de la nova Llei d'Habitatge. **El mateix amb el d'habitacions.**

Com el problema de l'habitatge és ara la gran font de desigualtat social, **cal que la fiscalitat afavoreixi el lloguer** i s'anul·li la **Golden Visa**, les **Socimis**, i altres privilegis a les rendes altes.

I ens hem de **mobilitzar molt més en solidaritat amb el veïnat que planta cara i es nega a marxar de casa!** Cal que els fons inversors notin la pressió i les dificultats que tindran.

C/ Provença 129 baixos
93 411 21 10

SERVEI DOMÈSTIC
 Manteniment i neteja de la llar, periòdica o puntual
 Neteja finals d'obra
 Neteja de vidrieres i persianes

MANTENIMENT COMUNITATS DE PROPIETARIS
 Neteja d'escaleres, vidres, garatges i zones comunes

ASSISTÈNCIA A PERSONES DEPENDENTS
 Acompanyament personal a la llar i centres hospitalaris
 Ajuda en la higiene personal
 Preparació i administració de menjars

Horaris:
 Dies feiners de 7 a 22h.
 Dissabtes de 8 a 20 h.
 Diumenges i festius de 9 a 14h.

Piscina Olímpica
 Espai Fitness
 Sala de Ciclisme
 Sauna

Bany de Vapor
 Armari d'ús diari
 Classes dirigides
 Pilates

Diferents tipus
 d'abonament mensual
 Classes d'Aquagym
 Cursos de Natació

Paris, 114 • 08029 Barcelona • Tel. 93 410 92 61
 e-mail: psj@natacio.cat • web: <http://www.piscinasantjordi.cat>

Un nou concepte d'atenció per a la gent gran

- Habitacions dobles i individuals amb bany complet
- TV, telèfon directe i caixa de cabdals a l'habitació
- Curtes i llargues estances
- Personal amb àmplia experiència
- Espaiosa terrassa, solarium
- Servei d'animació sociocultural
- Biblioteca, sales de jocs, saló TV, vídeo, perruqueria
- Assistència mèdica-sanitària permanent, recuperació post operatòria i funcional
- Places concertades amb la Generalitat
- Centre de dia

Mallorca, 163
Tel. 93 453 35 00
info@hrficus.com
www.hrficus.com

A set anys del 27 d'octubre, te sentit continuar lluitant per la independència?

A primera hora de la tarda del 27 d'octubre del 2017, el Parlament, en absència dels representants del PP, PSC-PSOE i Cs, i amb el vot en contra dels 10 diputats d'En Comú Podem, va votar i aprovar per majoria, la següent declaració: «...nosaltres, representants democràtics del poble de Catalunya, en el lliure exercici del dret d'autodeterminació, i d'acord amb el mandat rebut de la ciutadania de Catalunya:

CONSTITUÏM la República catalana, com a Estat independent i sobirà, de dret, democràtic i social.

DISPOSEM l'entrada en vigor de la Llei de transitorietat jurídica i fundacional de la República.

INICIEM el procés constituent, democràtic, de base ciutadana, transversal, participatiu i vinculant.

El mandat a que es fa referència correspon als resultats del referèndum de l'1-O, en el que, malgrat la dura repressió per part de Guàrdia Civil, Policia Nacional i Mossos d'Esquadra, va participar un 43% del cens electoral, que en un 90,2% va votar afirmativament la pregunta "Voleu que Catalunya sigui un estat independent en forma de república?".

Malgrat la repressió 2.044.038 persones, van fer efectiu el dret de vot, que era negat per l'estat espanyol. Si sumésim la part proporcional dels 700.000 vots no emesos pel tancament policial de col·legis electorals y la confiscació d'urnes, es podria haver arribat a més de 2.600.000 vots pel SI a la creació de la República Catalana.

La resolució aprovada pel Parlament el 27-O, òbviament no es va fer efectiva, la bandera roja y gualda va continuar onejant al balcó de la Generalitat i una hora després el *Senado* va aprovar l'aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola que obria la porta a la intervenció de la Generalitat. Simultàniament el *gobierno* decretava la dissolució del Parlament, s'ordenava la detenció dels dirigents del govern de la Generalitat i la presidenta del Parlament. Des de Madrid, el president Rajoy convocava unes noves eleccions parlamentàries.

En compliment d'aquestes mesures judicials, polítiques i policials, un sector del govern català era detingut, acusat de sedició, tal com setmanes abans havia portat a Jordi Sànchez i Jordi Cuixart a la presó, com explica el titular del diari «La Razón»: «La Audiencia Nacional envia a prisión incondi-

cional a los líderes de la Asamblea Nacional y Omnium por el delito de sedición en el asedio a la Guardia Civil el 20S».

Una altra part del govern va preferir partir a l'exili, per intentar mantenir des d'allí la legalitat catalana, emparant-se en les lleis europees.

Després de 7 anys és útil fer un recordatori dels fets, que no poden ser desvirtuats per les interpretacions ni pel pas del temps. Era el tercer cop des de 1931 pel president Macià i 1934 pel president Companys, que s'havia declarat la República Catalana, sense que es pogués implementar.

Aquests esdeveniments, lleis, normes i referèndum, havien estat prohibits pel *gobierno de España* i van ser il·legalitzats pel Tribunal Constitucional i altres estaments jurídics. Malgrat tot es van produir, emparats pel poder universal intrínsec del dret d'autodeterminació i de les lleis catalanes que emanaven del parlament auto considerat sobirà. Però va fer-se sobretot per la força de la voluntat popular que va sortir al carrer. Les més de 1.000 persones que van resultar ferides per les càrregues policials contra col·legis electorals, certifiquen aquesta voluntat de participació i suport al referèndum.

Podria considerar-se insòlit que en un estat de dret i democràtic, es reprimís violentament un dret tan bàsic com el de vot.

En els 7 anys que han passat, hem viscut diverses eleccions autonòmiques, estatals i europees, s'han produït judicis i sentències, alguns dels presos han estat condicionalment indultats, inhabilitats, i s'ha votat una llei d'amnistia, que els tribunals es neguen a aplicar.

El govern de la Generalitat, avui està en mans d'un partit antiindependentista, que va donar suport a l'aplicació de l'article 155, en gran part, perquè centenars de milers de catalans han optat per no votar en les eleccions, a causa del desencís i desconfiança que els mereixen els polítics i els partits que havien de fer viable la independència. En els darrers anys els partits que van defensar i votar la independència, no han fet més que barallar-se entre ells, desunir-se, i tractar d'ensorrar al company de lluita. Fins i tot, un d'aquests partits ha entregat el govern de la Generalitat al PSC-PSOE.

És notori que tots els *gobiernos y jueces* de l'estat, s'han jurat a no permetre mai un nou referèndum, i a mantenir la *unidad de la patria*, a ultrança i utilitzant tots els instruments, legals, a-legals o il·legals, únics o combinats, segons la circumstància.

Amb aquest panorama, es podria pensar que malgrat els més de 310 anys que dura el conflicte entre les dues nacions, potser seria millor oblidar l'objectiu de la república independent, perquè ja estem prou bé dins la monarquia dependent.

Es diu que el que compte és governar el dia a dia per fer avançar el progrés i preservar el benestar social. Aquesta proposta sembla molt assenyada i possibilista, però aleshores ens podem preguntar:

- S'ha resolt o hi ha indicis de que es resolgui el dèficit fiscal de Catalunya, que el 2019 arribava a 20.196 milions d'euros?

- Disposem les eines necessàries per assegurar la supervivència de la llengua i cultura catalanes?
- Podem fixar, sense cap impediment ni interferència el sistema educatiu escolar i superior que volem pels nostres fills i nets?
- Podem resoldre d'una vegada per totes el mal funcionament crònic dels trens de rodalies?
- Es respecten les lleis catalanes fetes per millorar el benestar de la ciutadania com les que impedièren els desnonaments improcedents?
- Estem segurs que mai més tornaran *las corridas de toros* a Catalunya?
- Podem decidir i fixar una política pròpia d'acollida de la immigració?
- Podrem arribar a tenir seleccions esportives catalanes, que competeixin en torneigs internacionals, com ho fan Escòcia i Gal·les al Regne Unit?
- Som capaços de dictar lleis que protegeixin la natura i el medi ambient?
- Ens sentim prou segurs i protegits amb l'aparell jurídic i policial que ens regeix?
- Confiem en la imparcialitat del Tribunal Constitucional, i altres estaments com el TSJ?

• Podem estar tranquils que mai més les clavegueres de l'estat utilitzaran l'espionatge del sistema *Pegasus* o similar per interferir la política institucional autonomista.

• Podrem recuperar i honorar totes les restes dels catalans afusellats pels franquistes per defensar la segona república espanyola?

• Si volguéssim reformar l'estatut actual, podem redactar-ne un de nou que reculli les necessitats actuals, sense que se'n retalli o desvirtui?

• Ens sentim a gust sota la monarquia borbònica, que no hem escollit ni podem modificar?

Podríem continuar amb una llista interminable de preguntes més o menys transcendents, però el que compta és que ens fem aquesta pregunta final:

Si no disposem de recursos suficients i les lleis no estan fetes a la nostra mida: ¿com carai pot ser possible governar el dia a dia dels catalans?

La resposta a si té sentit continuar volent i lluitant per la independència, després de reflexionar, l'ha de respondre el lector.

Josep M. Torres

Vocalia de Comunicació, Imatge i Participació

Artesans en Xarxa

C./ Entença, 162 - 08029 - Barcelona

C./ Santa Carolina, 44 - 08025 Barcelona

Tel. 934 301 527

Tel. 934 462 202

www.balasch.cat

balasch@balasch.cat

La territorial de l'ANC de l'Esquerra de l'Eixample us desitja **bones festes** amb l'esperança que l'any nou obri camins de pau

assemblea.cat

VEGUEM DEL TORNANT

L'Atenció Primària, la gran equilibrista

Les direccions dels Centres d'Atenció Primària (CAP) de Barcelona Ciutat de l'Institut Català de la Salut han rebut la consigna, des de la Gerència Territorial, de no fer cap contractació que no estigui en relació a permisos de maternitat/paternitat, prestació per risc d'embaràs o reduccions de jornada per conciliació a partir de l'1 de juny d'enguany i sense informar de la durada d'aquesta mesura.

Aquesta consigna ha estat donada, no només a l'ICS, sinó a tots els proveïdors de salut del territori, tant a l'atenció primària com a l'hospitalària.

Que no es cobreixin les vacances de metgesses i infermeres als CAP malauradament no és res nou; sí que ho és amb el personal administratiu. Ja fa uns quants anys, massa, que a l'estiu canvia l'organització dels professionals i les agendes durant aquests mesos per poder donar la mínima atenció a la població. L'argument que se sostenia per fer-ho era que no es trobaven professionals, ni de medicina ni d'infermeria. Per tant, aquesta informació no hauria de ser notícia. La notícia ve quan, tenint professionals disponibles, aquests no es contracten per la manca d'aprovació dels pressupostos, segons argumenta l'ICS. Una justificació econòmica sorprenent si tenim en compte que el Parlament de Catalunya no va aprovar els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per als exercicis de 2013, 2016, 2018, 2019, 2021 i 2024, i per tant es van prorrogar els pressupostos dels anys anteriors. Des de les gerències i el Departament no ha existit mai una planificació alternativa tot i saber que les necessitats dels equips són les mateixes cada any? Ara, doncs, trobem infermeres i metgesses, amb contractes aparaulats amb un equip, que no podran fer-se efectius, i d'altres professionals amb contractes eventuals que no seran renovats. Plou sobre mullat.

El febrer del 2023, en una nota de premsa, el conseller de Salut Manel Balcells anunciava un increment de l'11,7% en el pressupost de Salut i el titllava d'"els pressupostos de la transformació". Pel que fa a l'Atenció Primària (AP) deia que les actuacions més destacades d'aquest augment del pressupost anirien encaminades al desplegament de la nova cartera de serveis, amb la incorporació de nous rols i nous perfils professionals: fisioterapeutes i higienistes dentals, a banda dels que ja s'havien incorporat amb antelació, com les referents de benestar emocional (REBEC) i les nutricionistes. Aquest pla de transformació tenia també com a objectiu principal millorar l'accessibilitat de la població

als CAP. Sota aquesta premisa les professionals podien rebre uns diners en jornada complementària si acceptaven treballar amb un escreix de contingent o feien més hores per a millorar l'accessibilitat. És incomprensible un canvi de posicionament tan radical sense explicacions ni rendició de comptes, a menys que la voluntat d'aquesta mesura inicial no fos mai una millora de la situació de l'AP.

La imprudència en prendre decisions i la implantació de múltiples suposades innovacions sense cap base que les avaluï per part d'aquesta i d'altres conselleries en relació a l'atenció primària no té límit. En seria un exemple la incorporació de noves figures i rols professionals dels Equips d'Atenció Primària (EAP), a les quals no s'ha avaluat ni exigint indicadors de la mateixa manera que es fa amb les metgesses i infermeres, i sense que s'hagi informat en cap

moment ni a la població ni als equips dels beneficis que suposen per la salut de la població, en el suposat cas que així sigui. L'avaluació de la incorporació d'aquests nous professionals en altres països no apunta en aquesta direcció. Aquesta decisió ha anat en detriment de la contractació de metgesses, infermeres, administratives i treballadores socials de les quals sí que hi ha evidència que milloren resultats i disminueixen les desigualtats en salut de la població. La incorporació de canvis organitzatius en els EAP que verticalitzen, segreguen l'atenció en determinats grups de pacients, com serien els pacients domiciliaris o bé els pacients amb complexitat, trenquen els beneficis de la longitudinalitat i generen iniquitats amb la resta de pacients atesos, i desplacen professionals tant d'infermeria com de medicina

de les consultes, minvant el gruix dels equips. La incommensurable creació de càrrecs intermedis i el compromís d'aplicar un III Acord que va provocar les vagues de molts professionals durant mesos, i als quals va menystenir de manera escandalosa la conselleria de Salut, serien altres exemples de decisions que possiblement ens han portat fins aquí. Un cop més es constata que el III Acord no resol els problemes ni aborda les necessitats de l'AP i els seus professionals.

Les retallades en serveis i personal sanitari essencials segueixen d'una manera encoberta. Més encara a l'Atenció Primària. Com s'anализava aquí, amb dades a nivell estatal, la tendència continua essent, contra tot criteri d'eficiència, engruixir l'atenció hospitalària i urgent. Amb varis processos d'estabilització de professionals oberts i pen-

dents de resoldre, no sembla que preocupi el fet de deixar a metgesses i infermeres sense feina ni a pacients desatesos quan les seves professionals estiguin absents per qualsevol causa (incapacitat laboral, vacances...). Aquesta situació modifica la dinàmica de l'AP i aboca els EAP a deixar l'activitat programada i de seguiment per realitzar una atenció no programada i principalment aguda. Aquest canvi aparentment banal, va en detriment dels seus atributs (visió generalista i longitudinalitat) i de la contribució a la millora de la salut de la població, però també en detriment de tots aquells serveis amb qui es comunica i coordina (CUAPs, urgències hospitalàries, etc.), que rebran consultes que haurien de ser resoltes a l'AP. Amb aquesta mesura, com s'assegurarà l'atenció als pacients a les residències? Quant de temps tardaran els equips en recuperar l'activitat programada després d'aquesta consigna estival? En aquesta mateixa línia, també arriben rumors des de les gerències i direccions que plantegen reorganitzar l'activitat domiciliària a dins dels CAPs fent un traspàs d'aquesta funció (competència de les professionals dels equips d'atenció primària) al servei d'Atenció Continuada Domiciliària (ACD) de la ciutat de Barcelona. Si això passés, suposaria impactar, un cop més, en l'atenció longitudinal que mereixen totes les persones ateses a AP.

Els professionals de l'AP portem molts anys treballant en situació precària. De fet, des de l'any 2005 no s'han augmentat les places de metgesses i infermeres en els diferents EAPs. Ben al contrari, les condicions laborals han empitjorat i l'habitual és que els equips treballin sense la cobertura completa de la plantilla per la manca de substitució de les absències (per IT, jubilacions, reduccions, etc). Així i tot, hem lluitat per tal que no es veiés afectada l'aten-

ció a la població. Però, no ens enganyem, no es pot tensar tant la corda perquè aquesta es trenca. Els esforços per augmentar la cartera de serveis, per donar una continuïtat en l'assistència, per augmentar la resolució de l'AP, per formar amb excel·lència futures metgesses i infermeres especialistes sembla que ara perilla, i això, ens entristeix enormement. L'ordre de no fer contractacions ha estat un fort cop per a la moral de les treballadores. La impotència que ha generat, el menysteniment com a professionals i la violència institucional que suposa envers les treballadores assistencials no fa més que incrementar la decepció i creixent desafecció d'aquestes respecte les gerències i càrrecs polítics. Un allunyament cada vegada més irresoluble.

La impunitat amb què actua el Catsalut, sense cap mena de rendició de comptes que justifiquin aquestes retallades, és inadmissible i intolerable.

Per tant, les preguntes a fer-nos ara són: què estem disposades a fer? Prendran alguna acció les direccions dels equips i els càrrecs intermitjos després de veure com es maltracta les seves treballadores i la població? Serà el nou govern capaç de revertir la situació i de promoure una gestió transparent, efectiva i sostenible en els diferents proveïdors de salut del territori? Hi ha algun organisme que pugui intervenir/vetllar per la gestió que s'ha fet dels pressupostos en tots els seus nivells i demanar responsabilitats?

El desmantellament de la sanitat pública fa temps que està en marxa. Quantes estocades més estem disposades a tolerar, professionals i població, sense rebel·lar-nos?

FoCAP

Actualitat, Polítiques sanitàries

“La nostra salut no és un negoci!”

Aquest era un dels crits que van omplir els carrers de Barcelona aquest 7 d'abril de 2024.

No érem els 2.500 que després va comptabilitzar la Guàrdia Urbana de Barcelona, érem entre 8.000 i 12.000 persones en la manifestació que van impulsar Marea Blanca de Catalunya i la Marea Pensionista. Perquè era una manifestació de totes, de la gent, de veïns i veïnes, de treballadores i treballadors, de moviments socials, però, també, de forces sindicals i polítiques. Fins i tot, alguns ajuntaments, com el de Badalona, per exemple, han donat suport de manera expressa i formal a la mobilització.

La roda de premsa del 12 de març, davant de la Facultat de Medicina de la Universitat de Barcelona, lloc de fundació de la Marea Blanca de Catalunya anys enrere, permetia visualitzar què podria arribar a ser la manifestació del 7 d'abril, a partir de l'impuls de la Marea Blanca de Catalunya i la Marea Pensionista, així com els suports fermes, des del primer mo-

ment, de moviments veïnals, socials, sindicals i polítics. Primer **Toni Barbarà**, en nom de Marea Blanca de Catalunya, recordava la importància de la data del 7 d'abril, dia mundial de la salut, però també el valor reivindicatiu que li afegeixen els moviments socials, sindicals i forces polítiques, així com el fet que la ciutadania som els titulars del servei nacional de salut. **Conchi Ribera**, de la Marea Pensionista Catalunya, sostenia que “La salut no ha de ser un negoci” i va anticipar que “*Barcelona va a sortir por la sanidad pública*”. **Ramon Franquesa, també de Marea Pensionista de Catalunya**, ens explicava que l'esperança de vida s'escurça deliberadament i que s'iniciïn processos en què s'allunya la qualitat de la salut per a fer negoci amb la sanitat.

Per altra banda, **Núria Lozano**, diputada al Parlament pels Comuns, manifestava que la sanitat ha de ser pública,

(Continua en la pàgina 23)

ELS CINEMES

A L'ESQUERRA DE L'EIXAMPLE

(1a part - INAUGURATS EN L'ÈPOCA DEL CINEMA MUT)

Abans de parlar dels cinemes del nostre barri, voldríem fer una petita introducció als inicis de la cinematografia i dels seus inventors.

William Kennedy Laurie Dickson (1860-1935), considerat un dels pares del cinema, a l'edat de 19 anys viatja als Estats Units i s'incorpora al laboratori de la companyia de Thomas Edison. Allà comença a investigar la manera d'enregistrar el moviment en la pel·lícula fotogràfica. Entre 1889 i 1891 la casa Edison inventa dos aparells que patenta el 1893: el quinetògraf i el cinetoscopi.

QUINETÒGRAF: Càmera amb un dispositiu de moviment discontinu, amb rodes dentades que s'acoblen a les perforacions de cada fotograma i arrossegueu la pel·lícula. No obstant, la projecció que s'aconseguia era poc nítida i van preferir apostar pel visionament individual, que van creure que era més rendible.

CINETOSCOPI: Projector – Sistema de visionament individual d'imatges a 40-46 fotogrames per segon. Caixa de fusta que conté una bobina per la qual circula una pel·lícula que passa per una làmpada elèctrica i una lent d'augment.

San Francisco, 1894-1895. Sales amb files de màquines. El visionat costava 5 cèntims.

A mitjans de la dècada de 1890, els salons amb cinetoscòpis es van tornar un entreteniment popular mitjançant el qual els nord-americans van conèixer per primera vegada les pel·lícules amb moviment. Dickson va començar treballant en un projector perquè poguessin mostrar-se les pel·lícules al mateix temps per a grans grups de gent.

A Europa, els germans Louis i Auguste Lumière treballen en el seu taller a Lió i experimenten amb el quinetògraf i el cinetoscopi d'Edison. Tot i que Louis Lumière ho negarà. El 1895 desenvolupen i patenten el cinematògraf. El crític i teòric de cinema Jacques Aumont sentència: "Els Lumière no inventen res!".

CINEMATÒGRAF: Càmera i sistema de projecció a pantalla d'una pel·lícula de 35 mm, a una velocitat d'uns 16 fotogrames per segon. Cada fotograma té dues perforacions rodones i l'arrossegament és manual mitjançant una maneta.

El 28 de desembre de 1895 se'n fa la primera exhibició pública, al Saló Indien del Gran Café de París. L'entrada és molt cara per l'època, 1 franc. A partir d'aquest moment en comença l'expansió i l'explotació comercial. El 25 de gener de 1896, s'inaugura a Lió el primer cinema del món: *La Photographie Animée*.

La societat catalana de començaments del segle XX va rebre amb els braços oberts el nou espectacle. Inicialment, el cinematògraf es trobava present als cafès, als estudis dels fotògrafs o a les barraques ambulants. No seria fins al voltant de 1905 que es consolidarien les primeres sales estables, i és només a partir de la primera dècada del segle XX, quan proliferen els locals específics d'exhibició per diferents nuclis de Barcelona.

CINEMA LETAMENDI

El cinema Letamendi va ser un dels primers cinemes que es van instal·lar a l'Esquerra de l'Eixample. Es va inaugurar l'1 d'octubre de 1908 i estava ubicat a la plaça Letamendi, núm. 17, lloc que avui ocupa la seu de la Delegació d'Hisenda.

Fou construït per l'empresari Joan Torras en un sector on gairebé no hi havia locals d'oci, i en un moment en què el cinematògraf estava calant amb força a la ciutat. També volia fer un local condicionat per poder-hi oferir espectacles de varietats.

Vista del cinema, la plaça Letamendi i la rasa del tren al carrer d'Aragó

Façana del cinema Letamendi

Inicialment tenia programació els dijous, dissabtes i diumenges i, excepcionalment, els dies festius. La programació de les pel·lícules, els títols de les quals (com era habitual en la majoria de cinemes) mai apareixien en les cartelleres, s'anunciaven com a estrenes diàries. Enmig de les projeccions, s'oferien actuacions artístiques (*varietats*), que servien per entretenir el públic mentre es canviaven les bobines i així evitar les protestes de l'espera. Entre les actuacions que en aquella època destacaven, hi havia equilibristes, contorsionistes, ventrílocs, cantants i ballarines. També hi havia algun número d'animals ensinistrats, que per aquella època feien les delícies del públic.

En principi, de la mateixa manera que les pel·lícules, no s'anunciava l'artista que actuaria, però degut a la competència amb altres cinemes van començar a anunciar algun nom.

Programació del dia de Reis de 1909 publicada a La Vanguardia

El 1911, Joan Torras deixa la gestió de la sala i, després de funcionar uns mesos més, tanca definitivament el 1912. (Font: *La Barcelona de antes*)

CINEMA IRIS PARK

Aquest cinema, ja desaparegut, estava ubicat al carrer de València, núm. 177-179, entre els carrers d'Aragó, Casanova i l'avinguda de Roma. Era una sala de cinema amb capacitat per a 1.050 espectadors, que a més formava part d'un gran espai lúdic amb jardí, pista de patinatge i cafeteria. Comptava també amb entrada per a carruatges. S'anunciava, en les cartelleres, com el cinema que oferia més variació de pel·lícules i quantitat d'estrenes de tota Barcelona.

Donada la llunyania en què estava ubicat respecte del centre de la ciutat, els seus propietaris havien establert un servei gratuït de transport des de la plaça de Catalunya fins a l'Iris Park, per tal de facilitar l'assistència d'espectadors.

Va ser inaugurat el 23 de juny de 1911, i va ser tan gran l'expectació que va tenir l'estrena que, dies més tard, els diaris informaven: "Des de el dia 23 al 25 de juny l'Iris ha estat visitat per més de 25.000 persones, a on s'obsequiava als assistents amb un paquet de cacau Benadorp".

Cinema Iris Park

Es comentava que els veïns del barri travessaven el pont del ferrocarril al carrer d'Aragó i es paraven per contemplar des de la llunyania els jardins i l'ambient que hi havia. Aquest fet va ser el motiu que anomenessin el pont com el "pont del Mico" perquè tothom es quedava encantat mirant aquest espai lúdic.

Aprofitant la necessitat de reparar els desperfectes ocasionats per la Guerra Civil, es va dividir l'espai en dos locals: un habilitat com a cinema (cinema Iris) i l'altre per a la realització d'espectacles esportius, com la lluita lliure i la boxa (Salón Iris). El nou cinema va ser inaugurat el 10 de

setembre de 1939, i el Salón Iris va començar a oferir sessions de ball i competicions de gimnàstica artística els caps de setmana i els dies festius. A la seva pista esportiva s'hi va celebrar el *Campeonato de España de gimnasia artística* de l'any 1959, on va participar el gimnasta Joaquim Blume.

L'especulació urbanística i la poca sensibilitat de l'alcalde de Barcelona, José María de Porcioles, a l'hora de conservar els equipaments i espais lúdics o artístics, va provocar que el cinema i el Salón Iris desapareguessin el 1972. (Font: *La Barcelona de antes*)

CINEMA EXCELSIOR

El cinema Excelsior va ser inaugurat el 7 de desembre de 1911. Estava ubicat al carrer Cortes, núm. 544 (actual Gran Via de les Corts Catalanes), costat mar, cantonada Villarroel. Com a notícia, els informadors comunicaven en els seus anuncis que el cinema disposava de dotze portes de sortida en cas d'emergència.

Cinema Excelsior el 1911

El diumenge 8 de juny de 1913, anunciava una programació com a Cinemes d'Estiu, juntament amb la sala Argentina, d'una matinal amb gran vermut popular. Aquest mateix dia, l'Excelsior anunciava per al dimecres la inauguració a les 9.30 h de la nit de "Las velades de gran moda", en què es projectaria una pel·lícula, s'oferiria un concert i es regalarien flors a les senyores.

Després d'unes obres d'adaptació per poder fer-hi espectacles teatrals i de varietats, va obrir novament el 24 de juliol de 1913. Compartia les sessions de cinema amb funcions teatrals i sarsueles. Ocasionalment, la platea funcionava com a saló de ball, sobrepasant els límits de l'aforament, fet que va provocar que el gener de 1925 fos sancionat amb una multa de 250 pessetes.

A principis de 1926 s'hi va dur a terme una reforma per convertir-lo exclusivament en sala cinematogràfica, i va ser inaugurat el dissabte 22 de maig de 1926 com a Salón Excelsior. El febrer de 1936 entra a formar part de l'empresa Capitol. Col·lectivitzat per la CNT durant la guerra, va reobrir novament, ara en solitari, el dissabte 15 d'agost del mateix any.

Acabada la Guerra Civil, la sala va reprendre ràpidament l'activitat. L'any 1953 l'Excelsior va ser objecte d'una

important reforma amb canvi de totes les butaques i dels aparells de projecció. Amb el temps, la sala va anar assolint la condició de cinema familiar amb pel·lícules de reestrena preferent.

L'Excelsior després de la guerra (anys quaranta). Encara es poden veure les imatges de Franco i José Antonio pintades a la façana al costat de les portes d'entrada

1967 - En plena dictadura i en el transcurs de la Setmana Santa d'aquell any, l'Excelsior (juntament amb el Liceo i el Roxy) van projectar durant tres dies el film *El Judas* en versió catalana

A partir de la dècada dels setanta, la sala es va especialitzar en la projecció de pel·lícules d'acció, western i terror. L'any 1983, poc abans de desaparèixer, l'Excelsior va ser objecte de diversos atracaments. Els lladres s'endugueren la recaptació de la taquilla. El tancament definitiu es va produir el 1985. Poc després, el cinema fou enderrocat i substituït per un edifici de vuit plantes. (Font: *La Barcelona de antes*)

GRAN SALÓN ROYAL CINE

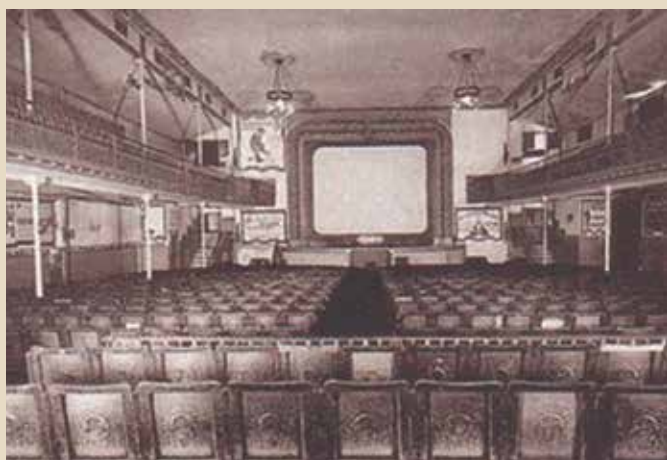
El primitiu Royal Cine estava situat als antics jardins de la Universitat, en els actuals números 4 i 6 del carrer d'Aribau.

La seva inauguració va ser el dissabte 18 de maig de 1912, i va ser anunciada a *La Vanguardia*. En l'anunci s'hi destacava que el local era el més elegant, còmode i fresc de Barcelona. A més, els espectadors podien gaudir de l'espera en un esplèndid jardí ornamental amb una artística font.

A partir del diumenge següent, el cinema va oferir sessions matinals, conegudes com a "sessions vermouth". L'acollida del públic va ser tan notable que, el 14 de juny, els seus empresaris van decidir ampliar-lo i tornar-lo a batejar com a Gran Salón Royal Cine. El 22 d'octubre de 1931 es va convertir en un local de projeccions sonores.

Gran Salón Royal

Sala de butaques del Gran Salón Royal

El 1936, i després de la declaració de l'estat de guerra, el cinema va ser col·lectivitzat per la CNT i va tornar a obrir el 17 d'agost com a cinema Royal. Al finalitzar la Guerra Civil, el cinema va continuar amb el seu nom original i va reobrir el 9 de febrer de 1939.

El 31 d'agost va ser multat amb 2.000 pessetes perquè, al projectar la imatge de Franco, no va sonar l'himne nacional i els espectadors no es van posar drets. Posteriorment, degut a la disconformitat del règim amb el seu nom, el 9 d'octubre de 1939, es veuen obligats a canviar-lo per Cine Central.

Sobre el cinema Central, l'escriptor Antonio Rabirot va mencionar en el seu llibre *El hombre indigno* l'existència d'un timbre misteriós que sonava minuts abans de finalitzar les projeccions, perquè les parelles amb actituds íntimes retornessin a la normalitat.

A principis del 2000 es convertiria en Aribau Multicines (Grup Balaña). (Font: *La Barcelona de antes*)

SPLENDID CINEMA / CINE EMPORIO

Aquesta sala de projeccions cinematogràfiques va ser inaugurada el 27 de maig de 1922 amb el nom de Splendid Cinema, i era situada al número 217 del carrer del Consell de Cent entre Casanova i Villarroel, davant del convent de les Adoratius.

En acabar la Guerra Civil, la sala fou rebatejada com a Imperio Cinema el 30 de març de 1939, un nom en perfecta sintonia amb el règim acabat d'instaurar per la força. Només un any després, el 20 d'abril de 1940, el nom del cinema va tornar a ser corregit i va adoptar el de Cine Emporio, amb el qual sobreviuria fins al seu tancament definitiu.

A començament dels anys cinquanta, el local va ser reformat a fons amb una nova façana sobre la qual lluien les cinc anelles olímpiques com a element distintiu de la sala. Amb aquesta nova imatge externa, l'Emporio va reprendre la seva programació el primer dia d'abril de 1951 fins al 30 de juliol de 1972.

Programació del cinema Emporio.

(Font: *Barcelofilia*)

Jaume Gómez

Aquest número està dedicat als cinemes que es van inaugurar en el període del cinema mut.

En el proper número (abril 2025) tractarem els cinemes que es van obrir a partir de 1925, any en què es va iniciar el cinema sonor.

VOCALIA DE LA MEMÒRIA HISTÒRICA / Col·lectiu Full: Memòria Històrica Patrimonial i Social

Equip de redacció: Mercè Tatjer Mir, Ricardo Vergara Franceschi, Alfons Santamaria, Jaume Gómez, Jaume Freixa

E mail: lamemoriahistoricae.e@gmail.com web www.avvee.cat/articles-publicats/

Ens podeu trobar el 1r dilluns de cada mes de 18 a 19 a la seu de la AVVEE. Carrer Calabria, 262 T. 93 453 28 79

(Ve de la pàgina 18)

universal i de qualitat i que una forma de privatització és empènyer la gent cap a la sanitat privada, com succeeix amb la nova distribució de la pediatria. **Laia Estrada, diputada al Parlament per la CUP**, ens recordava que les usuàries tenen cada cop més dificultats en ser ateses en els seus caps de referència i que el nou model d'atenció pediàtrica no tenia consens parlamentari. "És urgent un canvi de model i no podem esperar que vingui del Parlament o dels successius governs, que el que fan és consolidar un model. La solució ha de venir del carrer".

Enrique Illundain, pel sindicat Catac-CTS, a la vista de la situació actual ens avisava que teníem a Catalunya un ventall de partits polítics que no fan dels serveis públics fonamentals la seva prioritat i que, davant de la resignació, cal agafar les regnes de la reivindicació dels nostres serveis públics bàsics, no sols com a professionals sinó com a ciutadans i que per actuació política no arribem lluny, ni per activisme com a sindicats i, per tant, cal fer-ho com a ciutadania.

Alicia Hernández, de la Federació de Sanitat de CCOO de Catalunya, ens recordava que "La salud de las personas es una inversión de futuro, no un gasto" i que "No es suficiente el aumento presupuestario ya que la Sociedad exige más demanda de cuidados".

Tomas Hernández, de la Confavc, ens deia que "Tenemos que salir a la calle, tenemos que pelear cada barrio".

Aquella roda de premsa va ser el tret de sortida per a tot un seguit d'actes, accions i mobilitzacions que es van desenvolupar als carrers i places del nostre país, de nord a sud i d'est a oest, escalfant els motors.

La manifestació de Barcelona va ser una de les del cap de setmana, ja que va haver-hi a Madrid, a les vuit capitals de província andaluses i a moltes altres capitals de província, així com a Brussel·les, Roma, Milà, Nàpols, Florència... en una jornada reivindicativa de la salut i contra la seva mercantilització, a iniciativa de la Federació Europea de Sindicats de Serveis públics, el PHM Global, i la Xarxa Europea contra la mercantilització de la salut i la protecció social, de la que forma part Marea Blanca de Catalunya. Voldria destacar l'adaptació dels textos de la campanya "**La Salut abans que el mercat... canviem Europa!**", que ha publicat Pressenza.

La manifestació duia a la capçalera la pancarta amb el lema "la salut per sobre del negoci: no a la privatització". Prèviament a la seva posada en marxa, els mitjans de comunicació van ser atesos per representants de Marea Blanca i Marea Pensionista, així com pel secretari de Comissions Obreres a Catalunya, Javier Pacheco, Enrique Illundain, de Catac-CTS, les candidates Laia Estrada per la CUP i Jessica Albiach per Comuns. A la capçalera hi havia representants de moviments socials i de forces polítiques i sindicals. Primer va marxar la Marea Pensionista, després la Marea Blanca de Catalunya i el moviment veïnal i entitats socials. Tot seguit el bloc del SAD, amb gent de Movilizació persistente, Xarxa de cures, Estels Silenciats... i tanquen la manifestació sindicats i forces polítiques.

La Plaça Sant Jaume era plena a vessar quan encara no hi havien arribat els darrers blocs... per això no entenem la

xifra de 2.500 manifestants facilitada per la Guàrdia Urbana de Barcelona. Dues companyes van llegir el manifest i encara arribava gent a la plaça. Un cop conclosa la seva lectura es va donar per finalitzada la manifestació.

Manifest del 7 d'abril de 2024, Dia Mundial de la Salut: La precarització de la Sanitat pública atempta contra el Dret a la Salut de totes les persones, menysté els i les seves professionals, beneficia interessos privats en detriment dels serveis públics i s'enfoca només en la intervenció sobre les malalties en comptes d'establir polítiques transversals que fomentin la Salut.

Davant d'aquesta situació, que només empitjora any rere any, l'administració respon amb compromisos buits, mesures poc transparents i polítiques públiques definides als despatxos sense comptar amb l'opinió dels i les professionals que exerceixen el dia a dia, ni amb participació ni demandes de la ciutadania. Per tant, des dels moviments socials reclamem accions urgents i efectives:

1. L'Atenció Primària no rep els recursos suficients per fer la seva funció essencial: garantir la salut de tothom. Més enllà dels anuncis i paraules, cal invertir realment i en allò que és atenció primària el 25% del pressupost global de Salut i fer-ho en les àrees més precaritzades i infradotades actualment: infraestructures insuficients, falta de professionals i llistes d'espera excessives que desesperen, tant en la primària com en l'hospitalària.

2. El servei d'atenció sanitària a la infància i adolescència en perill: El nou model de funcionament de la Pediatria a Catalunya presentat pel conseller que concentra el servei en equips territorials, perd característiques de model de proximitat, universal, amb equitat, de qualitat que ha de cobrir totes les franges d'edat dels infants suposant un greuge a la mobilitat de les famílies per les distàncies i els mitjans de transport.

3. Recursos per la Salut Mental per la detecció precoç, i l'atenció integral i transversal a cada etapa de la vida a tots els àmbits de l'atenció assistencial.

4. Prop del 75% del pressupost va a serveis concertats amb proveïdors de tota mena: La salut no és un negoci. Cal posar fi als contractes i convenis privats i no renovar els que finalitzin. Les empreses privades no prioritzen la salut sinó els seus beneficis empitjorant

les condicions del seu personal, la qualitat dels serveis i l'atenció sanitària. Volem aturar les privatitzacions, canviant el marc legal que les facilita.

5. Condicions laborals dignes: Tothom té dret a condicions de treball dignes. El sistema actual abusa de la temporalitat en què es troben una gran part de les treballadores i estableix diferències injustes entre el personal sanitari. Dimensionar les plantilles necessàries per a l'atenció sanitària i establir condicions d'estabilitat laboral per part dels gestors.

6. La pobresa, causa de malalties: La salut no és només una qüestió de polítiques sanitàries, sinó d'un sistema que eviti vulneracions de drets bàsics com l'habitatge, el treball, les pensions, l'educació, la pobresa energètica o les conseqüències de l'emergència climàtica. Cal garantir condicions de vida dignes com a condició primera per a la salut de la població.

I ara què? Doncs ve el 8 d'abril i hem de continuar treballant. Ha estat l'èxit de la feina duta a terme a barris, pobles i

ciutats la que ha permès l'èxit de la manifestació de Barcelona. I tot no s'acaba a les manifestacions de format més clàssic. Cal mantenir les complicitats amb els treballadors i treballadores, els seus sindicats i comitès i juntes de personal democràticament triats. Sense bates blanques no hi ha salut.

Cal una transversalitat social més gran i més enllà dels mateixos moviments socials.

Cal teixir xarxes reals i no teòriques amb tot un món al qual és aliè, en part, Marea Blanca, com són els sectors ecologistes, així com el que defensen altres drets socials com el de l'habitatge.

Aquesta visió estratègica ens ha de permetre sortir de les nostres zones de confort i ocupar espais reals de transversalitat social que forcin a les formacions polítiques a posar en pràctica les nostres reivindicacions mitjançant polítiques efectives.

Enric Feliu

Pressenza. International Press Agency

Pluja, canvi climàtic i resiliència urbana: un repte per a les nostres ciutats

Les pluges torrencials de finals d'octubre a València, causades per una DANA (depressió aïllada a nivells alts), han posat de manifest com el canvi climàtic intensifica i fa més freqüents fenòmens meteorològics abans considerats excepcionals. Aquest episodi va deixar registres de més de 200 litres per metre quadrat en menys de 24 hores, una quantitat d'aigua que col·lapsaria el sistema de drenatge de qualsevol ciutat, Barcelona inclosa. Veient-ho en perspectiva des de barris densament urbanitzats com l'Esquerra de l'Eixample, on cada centímetre quadrat compta, es fa evident que el canvi climàtic ja no és una amenaça llunyana, sinó una realitat que requereix una revisió a fons de les infraestructures urbanes per preparar-les per a un nou escenari.

Des del punt de vista urbanístic, aquesta realitat ens obliga a repensar com dissenyem i gestionem les nostres ciutats i infraestructures. A Catalunya, on prop de 705.000 persones viuen dins una zona inundable amb un període de retorn de 500 anys, i d'aquestes, 110.000 ho fan en zones de molt alt risc d'inundació, és a dir, amb una recurrència de 10 anys, sovint s'ha optat per urbanitzar prop de rius, rieres i zones costaneres, cosa que augmenta la vulnerabilitat a les inundacions. En molts casos, aquesta situació ha estat afavorida per una connivència entre interessos privats i l'administració pública, que ha prioritzat el desenvolupament urbanístic per davant de la seguretat i la sostenibilitat a mitjà i llarg termini. Així, projectes que haurien requerit una planificació rigorosa han acabat vulnerant zones inundables o amb alt risc d'altres impactes climàtics, com els incendis forestals.

Un altre aspecte clau que s'ha fet evident amb el desastre de l'Horta Sud és que cal millorar la protecció civil i la preparació de les ciutats davant les emergències. A Catalunya, el 57 % dels municipis no tenen encara plans vigents per prevenir inundacions, la qual cosa deixa molts ciutadans en situació de risc elevat. Aquests plans haurien d'incloure protocols d'actuació i coordinació entre els diferents serveis d'emergència, així com sistemes d'alerta primerenca que permetin a la població actuar amb antelació davant situacions de risc imminent. Un sistema d'alerta que pugui avisar amb temps suficient, per exemple a través de notificacions mòbils o sirenes d'emergència, pot salvar vides i evitar danys materials innecessaris. Això és especialment rellevant en zones urbanes densament poblades, on una resposta ràpida és vital per minimitzar els impactes. Aquesta manca de preparació posa de manifest no només una deficiència estructural en molts municipis, sinó també la necessitat d'un compromís polític més gran per dotar aquests terri-

toris dels recursos necessaris per fer front a les emergències climàtiques.

Pel que fa al lideratge polític, la crisi climàtica exigeix una visió a llarg termini que prioritzi mesures efectives d'adaptació. El canvi climàtic no és una amenaça futura, sinó una realitat que ja està afectant el nostre territori, i les polítiques públiques han de reflectir aquesta urgència. Invertir en renaturalització i en la protecció dels espais naturals resulta més econòmic que reconstruir les infraestructures després de cada tempesta. Les àrees naturals no només actuen com a reguladors naturals del flux d'aigua, sinó que també afavoreixen la biodiversitat i ofereixen espais d'oci per a la població. A diferència de les solucions artificials com murs de contenció o dics, que requereixen un manteniment constant i costós, la renaturalització dels espais costaners i fluvials ofereix una solució a llarg termini que, a més, es veu reforçada amb el pas del temps. Aquest enfocament no només redueix la vulnerabilitat davant les inundacions, sinó que també contribueix a crear paisatges més sostenibles i equilibrats.

Per a barris com l'Esquerra de l'Eixample, reforçar la resiliència urbana significa combinar el redisseny del sistema de drenatge amb una nova mirada a les zones verdes. Les petites intervencions com parcs de pluja, que recullen l'aigua en períodes de pluja intensa, poden alleugerir el sistema de clavegueram i evitar inundacions en zones baixes. Alhora, promoure zones de vegetació i millorar el sistema de drenatge en espais públics i privats serà clau per adaptar-nos a un clima cada cop més intens. Aquestes mesures, combinades amb un sistema d'alerta primerenca i uns protocols d'emergència ben definits, poden convertir les ciutats en espais més resilents davant els efectes del canvi climàtic.

La solució davant el canvi climàtic passa per un abordatge integrador que combini urbanisme, protecció civil i lideratge polític. Reforçar la resiliència de les nostres ciutats mitjançant una millora en els sistemes de drenatge, la renaturalització dels espais verds i l'optimització dels protocols d'emergència ens prepara per a un futur més segur. Les actuacions preventives no són només una inversió en infraestructures, sinó també una aposta pel benestar i la seguretat de les generacions futures. Cal actuar ara, amb visió a llarg termini, per garantir que les nostres ciutats estiguin preparades per als desafiaments d'un clima cada cop més imprevisible.

Jordi Oliver i Solà
Doctor en Ciències Ambientals

#JoSocDelCATA

CATA

TAMBÉ **ÉS NOM DE**

DOÏA

UB CATALUNYA

Ets noia i vols jugar a futbol?

La **temporada 2023-24** la **UB CATALUNYA** estrena **secció femenina**

Entitat adherida a
Agrupació de Futbol de Clubs i penyes del FC Barcelona

VINE AL CATA!

Carrer Viladomat 269
934 280 667

oficina@cataloniaub.com

El bel·licisme de la Unió Europea

Després de la invasió d'Ucraïna per part de Rússia, una histèria col·lectiva s'ha instal·lat en les ments dels governants de la Unió Europea, que, amb escassíssimes excepcions, opinen que Vladímir Putin no en té prou d'haver atacat Ucraïna, sinó que envairà un altre país europeu. Una argumentació que s'empara en el supòsit que Putin té ambicions territorials fora de les seves fronteres i que no li importa desencadenar una guerra europea i mundial. La resposta de la majoria de líders europeus és invertir més en defensa, perquè això condueix a donar "més seguretat, més pau i més llibertat a Europa". Unes declaracions per justificar la immensa despesa militar que han posat en marxa en els seus països, mentre afirmen que només amb una potent dissuasió militar Europa se sentirà segura; per aquesta raó, s'ha de fomentar la inversió i el finançament de la indústria militar.

Aquesta paranoia dels governants europeus, en bona part, ja estava emparada per l'acord de l'OTAN d'aconseguir un mínim (que no màxim) del 2 % del PIB en despesa militar i aconseguir-ho abans del 2029. Aquest fet ha desencadenat un rearmament gràcies a l'aprovació de nous projectes en armes que exigeixen de la Comissió Europea (CE) ajudes per finançar-los i produir-los. Per aquesta raó, la CE va posar en marxa diverses iniciatives d'ajudes per al rearmament dels països europeus, i va advertir que calia fer un esforç d'almenys 100.000 milions d'euros per finançar aquest rearmament duent a terme diverses iniciatives:

- atorgar ajudes a les indústries militars des del Fons Europeu de Defensa (FED) amb una dotació de 8.000 milions;
- amb la mateixa finalitat, des de la Iniciativa Estratègica de Seguretat Europea (SESI), posar en marxa ajudes de 2.000 milions;
- el Banc Europeu Industrial (presidit per l'espanyola Nadia Calviño) va modificar els seus estatuts per permetre finançar les indústries militars, i va posar a la seva disposició 8.000 milions en ajudes per impulsar la indústria militar europea en la producció d'armaments;
- la CE aprova no aplicar l'Impost de Valor Afegit (IVA) a les transaccions d'armes en el mercat intracomunitari;
- la CE proposa que les inversions en armament no computin com a deute públic dels Estats;
- Mario Draghi proposa que el Banc Central Europeu emeti bons amb la finalitat que els estats membres puguin fer compres conjuntes d'armes, i així evitar l'excessiva dependència de la indústria militar dels EUA, on s'adquireixen el 60 % de totes les armes europees (proposta encara no aprovada).

Però hi ha més coses per sentir-se alarmats. La Campanya Internacional per l'Abolició de les Armes Nuclears (ICAN en anglès), en el seu informe anual sobre la despe-

sa militar en armes nuclears, diu que el 2024 els nou països dotats d'armes nuclears van destinar 91.400 milions de dòlars a modernitzar i ampliar els seus arsenals. D'aquests nou, n'hi ha tres d'europeus: Rússia, que va destinar-hi 8.308 milions de dòlars; el Regne Unit, 8.058 milions de dòlars; i França, 6.060 milions de dòlars. A més, les empreses nuclears van invertir la xifra de 6,3 milions de dòlars a actuar com a *lobby* i influir en les polítiques governamentals i en l'opinió pública per afavorir el rearmament nuclear.

Un rearmament generalitzat que converteix l'economia dels països de la UE en economia de guerra. Una prova d'això és que el 2023 es va arribar a la colossal xifra de 289.300 M€ en despesa militar, que va representar un increment d'un 21,3 % respecte al 2022. Si s'hi suma la dels països no comunitaris –el Regne Unit i Noruega (77.323 M€)–, la despesa militar europea de l'OTAN va ser de 366.623 M€. La segona més elevada del món, darrere dels EUA (900.000 M€), i molt superior a la de Rússia (100.000 M€).

Un augment de la despesa militar que no és cap garantia de més seguretat, sinó al contrari, obre el camí a més inseguretat, nous conflictes i potser noves guerres. Amb l'agreujant que la despesa militar sostreu recursos per lluitar contra el canvi climàtic, la reducció de les desigualtats, l'equitat de gènere, la salut, l'educació, els serveis socials i l'harmonització de salaris.

L'argument *Si vis pacem, para bellum* ('si vols la pau, preparat per a la guerra'), llançat pels governs de la UE, és una fal·làcia. La història demostra que l'augment en armamentisme, en bel·licisme i militarisme sempre és el preludi de la guerra. Per això, l'augment de la despesa militar, l'impuls de la indústria militar per adquirir més armaments per demostrar el poder militar és una política suïcida que condueix inevitablement a una escalada de tensió, a una carrera d'armaments i a una espiral bel·licista que pot desembocar en guerra amb el rerefons de guerra nuclear.

Res indica que el sentit comú i la racionalitat s'imposin en les polítiques de la UE i s'impulsin polítiques de construcció de la seguretat i la pau pel camí que indica Nacions Unides: distensió, cooperació i desarmament. Unes propostes que pretenen construir una seguretat compartida i comuna entre els estats. Cal que els moviments socials i entitats civils es mobilitzin per crear opinió i pressionar els governs europeus en contra del bel·licisme creixent a Europa.

Molt nostra

**ARRIBAREM ON ARRIBAREM,
PERÒ HO FAREM
A LA NOSTRA MANERA!**

Fent pinya amb la nostra gent,
estimant la nostra terra
i la nostra llengua.

Lildami

A casa nostra, Llet Nostra

Projecte “Renéixer la plaça dels Jardins Montserrat”

El Renaixement ocorregut entre els segles XIV i XVI va suposar el desenvolupament més ampli de la cultura a Europa i el pas a la modernitat. Anomenar al projecte *Renéixer* busca generar un canvi, una recuperació, una inspiració, al nostre nivell.

La possibilitat que la ciutadania de Barcelona pugui participar en les decisions que afecten els nostres barris, el mobiliari, els seus espais, a través de Decidim de l'Ajuntament i els pressupostos participatius, brinda una oportunitat perquè el veïnat puguem realment participar, viure i ser protagonistes de la veritable experiència democràtica.

I per això, els veïns i les veïnes d'aquesta Nova Esquerra de l'Eixample hem creat aquest projecte. Venim d'haver viscut el meravellós pulmó verd que eren els Jardins Montserrat (d'ara endavant JM) i que es pot veure al vídeo de Youtube:

https://youtu.be/roi-llhFkg4?si=xL_Jbxoo1cuplX0s.

El veïnat en general no va activar la participació davant d'una reforma efectuada fa sis anys a la plaça de JM, i això ens ha portat a la situació actual, en què veiem necessari fer el pas de recuperar l'ànima de la plaça, el seu renaixement, el projecte “Renéixer”.

La confluència del veïnat s'ha anat generant en molts àmbits, des de les reunions pròpies de cada comunitat, les xerrades a la mateixa plaça tant a la zona infantil com a la de pas, les coincidències als comerços circumdants, l'opinió recollida de la gent que viu a Las Arcadias, i un llarg etcètera.

I en què consisteix el projecte? Prenguem l'exemple de la recent plaça de la Colònia Castells i entrem:

- Ampliar les zones verdes, especialment a la sortida del darrere de Las Arcadias cap a la plaça, com a pulmó per a la gent gran, el lateral de Rocafort i Rosselló, i altres punts a imatge dels de la superilla.

- Substituir el terra interior i exterior de la plaça per terra, per evitar caigudes, ja que el sòl actual quan es mulla és lliscant, i afecta a més l'entrada i sortida de la boca del metro que tenim a la zona exterior de la plaça.

- Ampliar la zona infantil, amb més espai i amb més jocs. I tornar a disposar a la zona central d'una zona esportiva (bàsquet, hoquei, futbol, patinatge...).

- Tenir cura dels escocells dels arbres proveint-los d'arbusts i plantes per protegir-los per tal que no es converteixin en pipicans que malmetin els arbres, com passa actualment.

- Substituir el correccà actual per una zona verda amb aparells de gimnàstica per a nens, joves i grans, i afegir-hi els escacs gegants de què disposàvem. Evitarem també que els veïns de JM hagin de marxar a la Colònia Castells a fer totes aquestes coses.

Mitjançant agents cívics, es pot explicar als propietaris de mascotes que, a la molt propera avinguda Josep Tarradellas, els gossos disposen d'un espai enorme en comparació amb els JM, i poden anar deixats anar, córrer i socialitzar entre mascotes. Sense oblidar que el 2025 comença el projecte de l'avinguda de Roma on s'instal·larà una altra zona de mascotes molt més gran que la de JM.

- Biblioteca. Com hem comentat amb diferents col·lectius del barri, creiem més lògic que les entitats existents en aquest espai, juntament amb el Casal de Joves, es traslladin a la Model per continuar desenvolupant les seves activitats. Serà una manera de seguir dotant de més sentit social l'antic correccional, d'infaust record: solidaritat i suport mutu.

Això no impedeix les festes infantils actuals, i possibilitarà la recuperació de la Biblioteca per a tot el veïnat, amb proximitat i en col·laboració amb la plaça. És el lloc per mantenir la lectura, la presentació de llibres, la lectura parlada per a totes les persones de llibres i contes, l'exposició de dibuixos i fotografies del veïnat del barri, la recuperació de les xerrades i debats i que les organitzacions socials puguin explicar els seus objectius; que es pugui explicar el canvi climàtic i que hi podem fer... I, fins i tot, atès el potencial d'assistència de persones, es podria dotar l'espai d'una petita cafeteria (exclusiva de begudes sense alcohol), és a dir, un cafè llibreria, com ens proposen des de Las Arcadias.

El trasllat del Casal a la Model ha de portar aparellat el trasllat dels concerts nocturns de música electrònica, ja que al veïnat de la plaça de JM els genera més un problema que una satisfacció.

A Barcelona tenim, a la veïna zona de Montjuïc, les fonts, un espai adequat per a aquests esdeveniments on no hi ha edificis de veïns propers, per la qual cosa s'aconseguiria un doble objectiu: descans nocturn del veïnat dels JM i moment social per al col·lectiu de joves.

- Com a la Colònia Castells, cal posar una tanca que envolti el perímetre interior de la plaça, amb dues entrades, les quals han de quedar tancades durant la nit. Això permetrà protegir el mobiliari interior, evitarà els actuals casos de *bote-llón*, i assegurarà el descans nocturn del veïnat. També possibilitarà, com a la resta de places, poder tancar el recinte davant fenòmens extrems com les fortes ventades que lamentablement ens aportarà el canvi climàtic que tenim a sobre.

Aquest projecte, amb les solucions aportades, evitarà friccions entre col·lectius perquè tothom hi sortirà guanyant, i serà una gran oportunitat per demostrar que el sistema democràtic funciona.

En aquesta línia, estem en contacte amb les forces polítiques democràtiques de l'Ajuntament de Barcelona per poder generar un acte conjunt, amb elles i tots els veïns, veïnes i comerciants dels JM, on poder compartir la situació d'aquesta plaça, la visió dels partits, i el projecte i les solucions que aportem des del veïnat.

Tal com indiquem, tots els veïns del barri compten. Fem que passi. Recuperem l'ànima dels Jardins Montserrat, fem-lo **Renéixer**.

Fabio Peñañiel

Veí dels Jardins Montserrat

Carne Álvarez

Veïna dels Jardins Montserrat i sòcia de l'AVVEE

Plaça de Jardins Montserrat

Projecte “Renéixer la Plaça de Jardins Montserrat (JM)”: els veïns hem creat un projecte davant l'Ajuntament per a la seva aprovació als pressupostos participatius:

- Vallar perímetre plaça i tancament nocturn.
- Retornar Biblioteca (llibres i presentacions, exposicions, tallers formatius, conta contes,.).
- Substituir pipican per àrea esportiva (Basquet, Gimnàstica), ampliant a més l'àrea infantil amb més jocs.
- Substituir terres durs i de terra, interiors i exteriors, per sòls tous no lliscants en pluja.
- Traslladar concerts musicals nocturns a Montjuïc per recuperar descans de veïns.
- Ampliar espais verds amb nous espais similars als punts verds de la “superilla”.

Aporta la teva opinió, dóna suport al projecte. Entra a <https://www.decidim.barcelona/> o al QR, i registra't amb la teva adreça de correu electrònic i una contrasenya.

Benvinguda a la plataforma de participació ciutadana de l'Ajuntament de Barcelona

Construïm una societat més oberta, transparent i col·laborativa.
Uneix-te, participa i decideix.

Registra't →

I afegeix els teus comentaris a Propostes d'Inversió, a través del link <https://www.decidim.barcelona/processes/pressupostos2024>

A “La nova Esquerra de l'Eixample”, prem “Renéixer la plaça de Jardins Montserrat”, i trobaràs els comentaris de veïns i podràs afegir la teva opinió, i si ets favorable, i

Comentari La teva opinió sobre aquest tema

Publicar-ho.

Contacta a veïns del projecte a: aavvjardinsmontserrat@gmail.com

o pots signar a Kiosko Olimpia, c/Rossello/Rocafort, al costat S/E metro.

TOTES LES PERSONES DEL BARRI COMPTEN

fes que passi !

Pregó festa major Esquerra Eixample 2024

Vull que els meus fills creixin en un barri amb cultura popular. Aquesta convicció no me l'havia dita mai en veu alta fins aquest pregó, però ara m'adono de la quantitat de coses que el pensar així determina en la meua vida.

Vull que creixin en un barri perquè els barris tenen mesura humana. Un barri te'l coneixes. Les coses t'hi són properes, familiars. Els carrers signifiquen coses concretes per tu. Hi has vist passar la mena de coses que parlen de tu i de la teua vida. En aquell banc et vas enamorar menjant pipes, en aquell portal et van trencar el cor. Hi ha el restaurant on durant anys hi vas anar amb la família quan hi havia coses grans a celebrar. La dependenta del basar sap que la filla fa la col·lecció cromos de la Lliga, a la parada del mercat et diuen el de sempre bonica? I et diuen bonica que sona de veritat, que els hi agrada veure't. Hi ha aquell xamfrà que té un local que no acaba mai d'arrencar i ara s'hi ha posat una parella jove i vols que se'n surtin i mires de comprar-hi. Els barris tenen mesura humana. Són les converses dels bars al costat del CAP, tot el pantone del neguit i de l'esperança, les flors plantades davant l'escola amb aquella fila així una mica guerxa que fan les coses quan les estem aprenent i tant hi fa que estiguis de mala llet, sempre que les veus t'alegren el dia. Saps com diuen tots els gosos del parc i qui és el seu amo, encara que no hi has parlat mai. Tornes d'un viatge, o un munt d'anys després i sents que ets casa molts carrers abans de girar la clau al pany.

Jo hi he viscut tres vides, al barri. Els meus avis vivien aquí, el meu pare va néixer al carrer Borrell, al mateix carrer on jo visc ara però tirant avall, enfilant cap a Sant Antoni, hi vaig passar la primera infantesa. Després hi he viscut la vida d'estudiant, en un pis d'estudiants, atapeït i sorollós per culpa nostra, i hi he caminat diletant, fascinada, i alguna vegada una mica de tort, pels carrers del barri. I hi vaig tornar com a mare, hi he traguinat tres cotxets, i em sé quins parcs tenen els millors gronxadors o quins tobogans cremen, sé de l'odissea de trobar una plaça a les escoles bressol del barri, quin carrer és millor per aprendre a anar en bici. De vegades, amb el meu marit, ens preguntem si voldríem viure en algun altre lloc, potser un lloc amb més natura i menys ciutat. Des d'aquí la reivindicació a les lluites veïnals que defensen literalment l'aire que respirem i un reconeixement per a les veïnes que estan empenyent cada espai verd, i defensant cada arbre. I no és una metàfora, és el parc Joan Miró. Ens diem això, si marxàrem i sempre acabem dient que no. Jo li dic: no, jo vull baixar al carrer i trobar-me el barri, trobar-me tota la ciutat a cop de sabata. La sensació que si caminessis prou estona podries anar a qualsevol lloc del món. Alhora, molt sovint, només que caminis dues cantonades, ja has trobat el tros de món que volies gairebé sense ni pensar-hi. Aquest és el meu barri. On em coneixen a la farmàcia, on donen un tros de pernil dolç als meus fills a la xarcuteria del súper. És el barri que quan veig un parc o una vorera, penso: això hauria de millorar-se així o aixà, com si fos casa meua. És casa meua.

Hi ha barris que ho són per raons demogràfiques clares, sovint perquè eren municipis, abans: Gràcia, Sants, Sarrià, Sant Andreu. L'Esquerra de l'Eixample és un cas molt particular. El regal de la quadrícula de Cerdà, tan recta, tan polida, i tan perfecta, pot fer pensar a l'ull poc Avesat o un que acabi d'arribar que de la mateixa manera que els carrers són regulars, tots iguals a vista d'ocell, també la vida que s'hi pot fer és uniforme, i sense arrels, anònima i deshumanitzada. No cal que us digui que és tot el contrari. Però sí que podem celebrar que al nostre barri, potser com en cap altre, el seu centre i el seu pols no el marquen una geografia, sinó una gent.

El paisatge és d'escaire i cartabó, quadriculat, racional. És el que s'hi fa que li dona vida, el fa orgànic i l'omple de significats que es multipliquen i canvien, que van i tornen a cada generació. És un barri, potser com cap altre, fet per la gent. I d'quí surten també les nostres lluites. Importa com ens trobem, quan ens trobem, i què fem quan ens trobem.

Quan dic que vull que els meus fills creixin en un barri amb cultura popular també vull dir això, vull dir un barri fet de cultures que tingui en la nostra cultura, la cultura del país, una moneda corrent, la matèria que permet tots els intercanvis, que permet totes les ambicions i tots els somnis. És a dir, un barri amb cultura també és un barri que parli català.

La nostra llengua és la base per un barri lliure, acollidor i humà en les seves relacions entre veïns, que ha de permetre veritables oportunitats per tothom, sense discriminacions, i és la base perquè s'hi expressi la diversitat. La defensa del país, de la seva llibertat i de la seva justícia comença a Barcelona, i a Barcelona, el gran baludard, la gran forja és l'Eixample. Un barri que perdés la llengua seria un barri més fàcil de dominar, més fàcil d'especular-hi, més fàcil de despolititzar. Parlar català és continuar una conversa que fa mil anys que dura. A través d'aquesta conversa refinem la nostra manera de mirar al món. Als que vénen darrera no els llegendem una llengua, llegendem una conversa. Avui, els barcelonins de l'Esquerra de l'Eixample tornem a tenir la tasca al davant de fer créixer la llengua perquè les nostres administracions n'han dimitit. I ja en fa d'anys. Però no ho farem amb fatalisme sinó a esperança. El català ens fa grans, ens apropa, ens ajuda a anar més drets. Mantinguem-lo al barri i arreu, perquè aleshores tot va millor. Allà on fem créixer el català, sempre hi apareix alguna altra cosa. I aquí vaig amb la primera frase del pregó. Vull que els meus fills creixin en un barri amb cultura popular.

La cultura popular és una cultura que no només ens arrela sempre que apareix –i per tant, ens permet créixer més amunt–, també ensenya a entendre el significat de les coses importants de la vida, de la vida de cada dia. Els gegants, els castells, els diables, les processons, les cercaviles, els tabalers: cadascuna d'aquestes coses et posa al teu lloc. Els gegants et fan sentir petit, i els castells gran. Els diables t'exalten, les processons et recullen. La cultura popular t'ensenya d'on vens i també com allò que fas cada dia reverberarà en el futur: els teus aprenentatges, els teus rituals de cada dia, po-

den convertir-se en un vehicle per què els que vindran darrera recordin tot el que hem fet per viure millor, per ser més justos els uns amb els altres. Fer els mateixos rituals, els mateixos balls, els mateixos cants que feien les dones i els homes del passat ens recorda la humanitat que tots compartim. Hi ha alguna cosa, en els ulls del meu fill petit quan es mira un gegant mig espantat, o de les meves filles quan admiren l'enxaneta amb un deix d'enveja, hi ha en aquesta meravella per les coses que són impossibles, fetes entre tots, al mig dels nostres carrers, que voldries que retinguessin per sempre. Que retinguessin aquesta ambivalència entre la cosa quotidiana que hi ha en la cultura i allò d'extraordinari que hi ha en la màgia que construïm entre tots. Vols que sentin que pertanyen, que no estan sols, i que poden anar a trobar-se amb els altres sense por ni recança, sense gaires prevencions, per fer possible una cosa impossible, tots plegats.

M'agrada molt de les associacions culturals del nostre barri que són alhora son antigues i recents. Són antigues perquè apel·len a la tradició: busquen en gegants i castells i diables l'eco de la història. Però són rebrots recents, que desafien els il·lusos enterradors. El 2017, un grup de gent va voler que hi haguessin castells a l'esquerra de l'Eixample, i van néixer els Esquerdats.

I demàpassat faran història al barri participant per primer cop al Concurs de castells de Torredembarra. Per la mateixa època, la gent es va unir per fer una colla gegantera, per concebre les figures i van desenterrar històries del barri perquè poguessin néixer el Nin-Ot i la Marta. Com tantes iniciatives, la llavor surt de les escoles, de les associacions de famílies empenyent i creant els seus gegantons nous de trinca i trenats amb el relat de la història d'aquests carrers, o com els Malànimes del Ninot que van fer el fènix amb colla de diables del barri.

No hi ha res més genuí que aquest impuls, sempre nou, de cada generació, per tornar a començar la tradició popular. Perquè la cultura popular no és el que dura i prou. Sobretot, és el que sempre torna. Aquestes tradicions hi són al nostre barri simplement perquè la gent vol que existeixin. Per pura tossuderia. Quan algú preguntí, com són els veïns de l'Esquerra de l'Eixample? Tossuts, sempre a punt per tornar a començar. A cop de voluntat. Sempre nous, sempre arrelats. I sempre contra els elements.

A la pobra Marta, la geganta, li han d'amputar un braç cada cop que l'han de guardar, perquè no hi entra sencera on la tenen ara. Els Esquerdats no tenen lloc on assajar, i dimarts a la Diada de la Mercè els enxanetes a la plaça de Sant Jaume ensenyaven la pancarta: "No tenim local". És només un símptoma més. El barri té un dèficit estructural amb els espais cívics i compartits, els espais per fer la cultura i per fer la vida: parcs, equipaments esportius, centres cívics, espais per als caus i espais que acullen els nostres infants i joves, per la nostra gent gran, per les famílies. Res d'això és poca cosa. Al contrari: és la cosa central. Com que som un barri urbà, de gent que anem atrafegats amunt i avall, sovint ens costa trobar-nos, si no és xocant. De vegades ens evitem i tot. En una vorera, a tota castanya, dribles el cotxet que porta un pare, amb el nadó a dins, i fas la circumvalació per avançar una dona gran que va xino xano amb bastó. Però en la cultura popular, allà ens hi trobem tots, i ens reconeixem en la nostra humanitat, en la nostra pertinença. Fem explícita la cultura que ens fa créixer i ens fa dur vides més riques i plenes. La cultura popular ens mostra el fil invisible que ens fa ser qui som i que ens empeny al futur. No sé si ho he dit, però vull que els meus fills creixin en un barri amb cultura popular, i aquest barri és l'Esquerra de l'Eixample.

Sara Loscos

LA COLLA DE DIABLES INFANTIL MALÀNIMES DEL NINOT DE L'ESQUERRA DE L'EIXAMPLE PROMOU ACTIVAMENT LA IGUALTAT EN EL MÓN DE LA CULTURA POPULAR

La colla de diables infantil Malànimes del Ninot de l'Esquerra de l'Eixample ha fet un pas endavant en la inclusió de la mirada de gènere amb la recent incorporació de sis nenes més al grup, que començaran a cremar al febrer de 2025 un fet que ens omple d'orgull. Des de la creació de la colla fa un any, hem tingut clar que volem promoure la igualtat en el món de la cultura popular, perquè tradicionalment no ha estat així. La nostra aposta per una mirada inclusiva s'ha anat consolidant des del primer dia, amb l'objectiu de trencar estereotips i obrir les portes a tothom.

La participació activa de nenes dins la colla és un pas més cap a la visibilització de la dona en l'àmbit festiu i cultural del barri. No només volem que les nostres actuacions siguin participatives i segures, sinó que també siguin un reflex de la societat inclusiva que desitgem. També ens hem proposat com a colla pròximament i en breu comptem amb una cap de colla.

La presència d'aquestes noves membres ens permet seguir construint una colla diversa, on tothom se senti re-

presentat i participi. Des de Malànimes del Ninot, seguim treballant per fer de la cultura popular una eina de transformació social i igualitària.

Benvingudes!

Salut i Foc! Ens veiem als propers correfocs que tenim previstos l'any pròxim. Ens podeu seguir al nostre Instagram!

Colla de diables infantil Malànimes del Ninot de l'Esquerra de l'Eixample

50 anys d'associació

En el passat número de la revista, amb el títol: "l'Any que ve en fem cinquanta!" us vàrem explicar que estem a punt de complir-ne cinquanta, no repetirem l'article, però sí que volem recordar-vos, que des de la vocalia de Comunicació, continuem treballant en l'organització de totes les activitats que es portaran a terme.

De fet, vam crear la comissió del 50è aniversari junt amb altres companys de l'Associació, alguns que segueixen ben actius des de fa molts anys i d'altres que s'han incorporat fa menys temps, però totes i tots il·lusionats amb la celebració.

El més important és que hem aconseguit retrobar-nos amb companys que en van formar part, i fins i tot amb fundadors de "l'associ". Des d'aquí vull agrair la feina entusiasta que estan fent amb la il·lusió de que, l'any que ve, tot surti "rodó".

Ja tenim alguns projectes tancats, i la idea és que tots vosaltres us aneu agendament les activitats que ja tenen data fixada. Els destinataris de tot plegat seran el veïns i veïnes del barri i molt especialment els membres de l'associació.

Fem un avançament dels actes que tenim programats per a l'any que ve, tot i que s'informaran puntualment.

FEBRER

Dilluns, dia 3, 19.00 h. Teatre "La Villarroel"

Acte d'inauguració amb la presentació de l'exposició "50 Anys fent Barri". Projectió d'un documental que explica la història de l'Associació, seguida de la distribució del número extraordinari monogràfic de la revista, amb uns breus parlaments, per acabar un refrigeri.

Dilluns, dia 10, 19.00 h. Centre Cívic Urgell

Presentació de l'exposició "50 Anys fent Barri" on estarà exposada fins el dia 7 de març.

En aquest temps es faran conferències i xerrades sobre temes del barri.

Durant l'exposició tindrà lloc la primera de les jornades de la Vocalia de Patrimoni que estarà dedicada als **Orígens del barri**.

MARÇ

Dimarts, dia 4, 13.00 h. Mercat del Ninot

Presentació de l'Exposició "50 anys fent Barri", estarà exposada tot el mes de març.

Durant l'exposició tindrà lloc la segona de les jornades de la Vocalia de Patrimoni que estarà dedicada a **La consolidació de la trama Cerdà**.

ABRIL

Divendres, dia 4, 20.00 h. Centre Cívic Golferichs

Presentació de l'Exposició "50 anys fent Barri". Estarà exposada fins el 15 de maig).

Durant l'exposició tindrà lloc la quarta de les jornades de la Vocalia de Patrimoni que està dedicada a **la guerra i postguerra en el barri**.

Divendres, dia 4, 21.00 h. Centre Cívic Golferichs

Sopar de germanor.

MAIG

Divendres, dia 16, 19.00 h. Biblioteca Joan Miró

Presentació de l'Exposició "50 anys fent Barri" (fins el 15 de Juny).

Durant l'exposició es tindrà lloc la quinta de les jornades de la Vocalia de Patrimoni que està dedicada a **la comunitat social en el barri**.

Pendent de concretar actes acompanyants de l'exposició.

Dissabte, dia 31, 20.00 h. La Model

Actuació del Grup: Coral Barcelona Rainbow Singers. (Commemoració del seu 15è aniversari).

JUNY

Diumenge, dia 15, 19.00 h. Paranimf de l'Escola Industrial

Concert de celebració a càrrec de l'Orfeó Gracienc amb la cantata: "Cerdà la força de la civilització".

Text: Esteve Miralles. Música: Albert Guinovart

Aquestes són les activitats que tenim tancades fins ara, però en seran moltes més, de les que us anirem informant puntualment.

L'exposició itinerant serà exposada en altres llocs del barri, encara per determinar.

La vocalia de Patrimoni farà altres actes que completaran les jornades, però que estan pendents de concretar en aquest moments per la disponibilitat del lloc.

Durant juliol i agost no hi haurà activitats, però a partir de setembre, hi tornem.

Us convidem a participar en tots els actes, perquè sense vosaltres no tindrien cap sentit!!

Trini Capdevila

Vocalia de Comunicació Imatge i Participació

Campanya tradició/cultura, producte i mercat

El Mercat del Ninot hi trobareu producte fresc, de qualitat i de temporada.

Recuperem les tradicions i aquells productes que ens representen a cada època de l'any.

Visiteu també les parades exteriors on trobeu aquella moda, complements, estris per la llar i molt més.

CONTACTE

- Punt d'informació: 93 323 49 109
- Servei a domicili: 93 453 03 60
- Correu electrònic: info@mercatdelninot.com

ON

Carrer de Mallorca, 133-157
08036 Barcelona

Horaris

Mercat alimentari

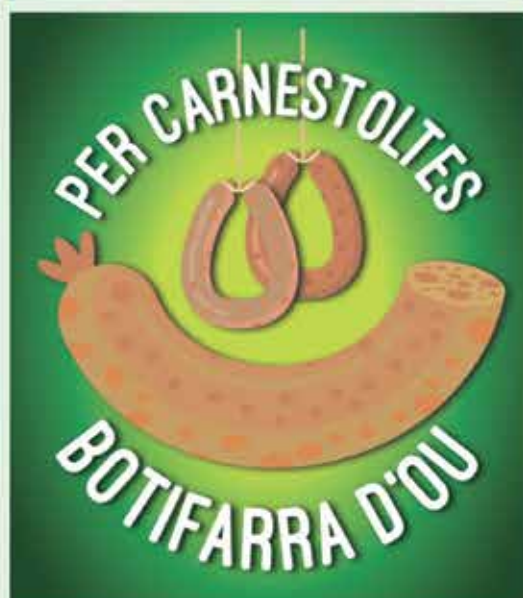
De dilluns a divendres, de 8 a 21 h.

Dissabte, de 8 a 18 h.

Parades exteriors

De dilluns a divendres, de 9 a 20 h.

Dissabtes de 9 a 14 h.

Aus de corral de Catalunya i el seu consum

En aquest article volem esmentar algunes de les dades i propietats més rellevants de les aus de corral i granja de les nostres contrades preparades per oferir una alimentació saludable, de proximitat i més assequible.

Parlarem principalment del pollastre, el gall d'indi, l'ànec, etc.

En el nostre país parlem de la "dieta mediterrània" com una de les més saludables del món i les carns blanques com el pollastre, el gal d'indi, (podríem incloure el conill de granja, tot i no és una au), s'ajusten plenament a aquest patró alimentari.

Com característiques gastronòmiques i nutricionals més rellevants podem destacar:

- Excel·lent font de "proteïnes magres" d'alta digestibilitat.
- Baix nivell de greixos saturats. Comparada amb d'altres carns alimentaries.
- Font de nutrients. Ferro, fòsfor, vitamines del grup B, etc.
- Gran versatilitat culinària. Graella, planxa, cuinat a la cassola, al forn, etc.

És important remarcar el important progrés realitzat en el sector avícola, principalment amb la cria de pollastre, per tal regular l'entrada de pollastres procedents de mercats exteriors, denominats de "low cost", utilitzats especialment en la distribució de producte trossejat i envasat.

Catalunya ha estat tradicionalment una nació avícola i ramadera de primera línia, amb constants millores en la cria i obtenció del producte final. A tothom li son familiars les granges de Reus, Tarragona, Lleida, Comarques de Barcelona, etc., i les seves denominacions d'origen que ens donen la garanties de qualitat que demanda la nostra dieta alimentària.

Tot seguit farem una breu exposició dels productes avícoles de les nostres contrades i les recomanacions pel consum.

POLLASTRE GROC CATALÀ

Bàsicament de ploma blanca, cresta petita i vermella i pota groga, és el resultat del compromís d'un grup grangers i escorxadors de Catalunya, que des de l'any 2008 han millorat la raça, oferint un pollastre amb certificació d'origen (Pollastre Groc Català) que garanteix al consumidor un pollastre alimentat bàsicament amb cereals, i això li permet fer una carn consistent, amb poc greix i de proximitat.

Es comercialitza en establiments detallistes especialitzats i Mercats de Catalunya.

POLLASTRE DEL Penedès

De plomatge negre, cresta gran i vermella i pota negra, és una raça autòctona catalana de creixement lent, alimentat a base de cereals i lleguminoses i un 5% de pinyols de

raïm, el que li proporciona una carn magra, fibrada, consistent i fàcil digestió.

Per la seva textura es recomana cuinar-lo rostit amb panses i pinyons o al forn,

Es un pollastre que es pot trobar a les polleries especialitzades, principalment en els Mercats Municipals i pel desembre a la fira del Gall de Vilafranca del Penedès.

POLLASTRE RAÇA PRAT O DE "POTA BLAVA"

La I.G.P. (Indicació Geogràfica Protegida) del pollastre i capó "Raça Prat", confirma les seves característiques més destacades de raça catalana i cria natural que li donen una textura, qualitat de carn i sabor, totalment excepcionals. La seva producció està centralitzada a nou municipis de la plana del delta del Llobregat.

És de plomatge ros fosc, important cresta vermella i pota color blau pissarra (pota blava). De creixement lent i al aire lliure, la seva alimentació està al voltant del 80% de cereals, el que li dona una textura, sabor i melositat de la carn especials, degut al contingut en greix localitzat principalment entre el teixit muscular.

Aquests pollastres es troben en les polleries especialitzades i en els Mercats Municipals, preferentment per les festes nadalenques.

Cada pollastre o capó, a la venda, està identificat amb una etiqueta numerada i el segell europeu de la I.G.P.

La població del Prat del Llobregat, celebra anualment la Fira del Pollastre i Capó Raça Prat a on es pot gaudir de les meravelles d'aquestes aus.

POLLASTRE CAPÓ

El CAPÓ és un pollastre de corral castrat als 45 dies de vida i 1,50 kg de pes en viu. Amb la castració s'anul·la la capacitat hormonal (no té instint reproductor) i tan sols menja i dorm, fets que li permet créixer de forma ràpida.

El plomatge és brillant i sedós, sense cresta. (per tradició se'ls hi talla i no torna a créixer) Amb un pes, en viu,

entre els 5 i 6 kg., son sacrificats per ser el moment en que la seva carn te la textura perfecta per ser cuinada.

Es caracteritza per disposar de gran quantitat de grassa intramuscular que li dona la melositat, tendresa, aroma i sabor especials que el distingeixen, qualitats obtingudes merce al sistema específic d'alimentació a base de cereals i farigola.

El més assenyat és consultar al seu proveïdor d'aviram de confiança, i preferentment en els Mercats Municipals, a on se'ls indicarà el producte més convenient i el seu cuinat més adient.

Recordem que cada tipus de carn, per la seva textura i pes, necessita uns temps de cocció i tracte diferenciat, i qui millor que les mares, les mares de les mares, o els professionals de l'aviram, qui ens poden aconsellar per gaudir de un gran producte de "Festa Major"

GALL DINDI O INDIOT

De procedència americana (Les Índies Americanes), en el nostre país el trobem amb diferents denominacions. Al nord de Catalunya com "PIOC", al país valencià com "TITO", i en general com "GALL DINDI O INDIOT. (pavo en castellà)

No hem de confondre el PAÓ o PAGO, que és un ocell d'origen asiàtic, de gran i espectacular plomatge en la cua dels mascles.

La carn de gall dini o indiote, considerada com la carn blanca per excel·lència, es magra, rica amb vitamines, baix contingut de greixos, textura suau i bona melositat, superior en els talls de la cuixa que en el pit. Per les seves característiques, cada cop més, forma part de la nostra dieta quotidiana.

La seva comercialització manipulada i envasada, esta a l'abast en qualsevol establiment de comestibles, però, el nostre proveïdor habitual dels Mercats Municipals, ens donarà el consell de la part més convenient pel seu consum, que podrem comprar fresca i amb garanties.

La poca presència de greixos a la seva carn, fa que el seu consum estigui considerat com perfecta per les dietes d'aprimament.

Tanmateix, si volen assimilar-nos a les tradicions americanes, per Nadal poden substituir el clàssic pollastre de pagès, capó, "pota blava", etc., per un gall dindi.

ÀNEC CONVENCIONAL I ÀNEC MUT

L'ànec convencional criat en les nostres granges, normalment és de ploma negra, amb bec i potes grogues. Està considerat un au de carn vermella, rica en proteïnes, vitamines i minerals que afavoreixen el correcte funcionament del sistema cardiovascular i musculatura.

La variant coneguda com "Ànec mut o "Barbarie", és de plomatge generalment negre, potes negres i careta vermella. És originari de l'Amazones, te la carn més gustosa i baixa en greix en comparació amb el tradicional. També es cria a les granges catalanes.

Tanmateix, s'ha de tindre en compte que pel tipus de carn, la seva cocció es diferent a la del pollastre, capó o indiote. El vostre proveïdor de confiança, especialment en els Mercats Municipals, us aconsellaran el tipus de tall i el seu cuinat preferent. Per exemple fer un magret a la graella, un arròs d'ànec, un guisat a la cassola amb peres, etc.

CULTURA

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE "ESQUIVANT LES BALES", DE XAVI CORAL, A LA MODEL, AMB UNA GRAN ASSISTÈNCIA DE PÚBLIC

CONTE

EL NÚVOL

Hi havia una vegada un núvol blanc fet de petits bocins de cotó, que es passava la vida deixant-se endur pels vents i viatjava per tot el cel cercant un lloc on viure.

Era un núvol molt especial: no li agradava gens mullar la gent, per això quan feia ploure apuntava bé i sols regava les plantes i les flors, i mullava amb dolçor els arbres fruiters i feia bassals a la terra en els que es veia reflexat com en un mirall i jugava a fet i amagar.

Però se sentia sol i sovint trobava

a faltar un amic amb qui poder jugar, i per les nits de lluna plena jugava amb les ombres i xafardejava a través dels vidres de les finestres dels nens i nenes mentre dormien. Els nens i les nenes eren tots bonics de veure mentre dormien, tenien uns llits molt acollidors i calents i somiaven històries de fades, reis, pirates, princeses i monstres horribles que els feien molta por.

Ell, en canvi, estava sol i penjava del no-res, sentia molta fredor i una petita llàgrima va relliscar dels seus petits ulls i després, una altra, i després moltes més i moltes més, fins que totes les llàgrimes es van convertir en pluja.

Però vet aquí que en una habitació d'una casa, una nena que no podia dormir l'estava mirant fixament. Era una nena gran, de sis anys, de cabells rossets i ulls marrons avellana i feia una carona murria i molt espavilada.

Paula

La Paula, que així es deia la nena, vivia amb la seva mare, el seu pare i una germaneta petita de tan sols un any, en una casa de Solna, una ciutat amb un gran llac, al costat d'Estocolm.

La Paula feia dies que mirava el núvol, li cridava molt l'atenció, perquè li recordava molt els globus dels seus aniversaris, que tenien formes de núvols de diversos colors.

Però aquesta nit el va veure tan trist que el va mirar molt atentament i a l'adonar-se que plorava va obrir la finestra. Amb tot el fred que va entrar se li va gelar la cara i li va cridar fortament:

—Què et passa, per què plores? Per què tens tanta tristor?

El núvol va mirar per tot arreu buscant d'on venia aquella veu. No ho entenia, al cel hi havia molt silenci. De cop i volta es va fixar en una petita finestra d'un edifici alt, al mig del bosc, i va veure la Paula que el cridava i amb la seva petita mà li feia senyals perquè s'acostés a la seva finestra. Ell va dubtar perquè no tenia experiència en el tracte amb els humans, va esperar que vingués un petit cop d'aire i es va acostar a la finestra.

La nena el va mirar i va insistir:

—Per què plores?

Ell va fer un petit sospir i li va dir:

—Que no saps que fa temps que estic molt sol i que en una forta tempesta em vaig perdre, i no sé qui sóc ni d'on vinc? Em passo el dies anant d'aquí cap allà, on el vent em vol portar, fent el de sempre, regant la terra i procurant no fer mal a ningú, i això està bé, però m'agradaria poder compartir la meua vida amb algú i saber el què és tenir un amic al qui estimar i cuidar.

La Paula el va escoltar molt atentament i li va fer veure:

—El que tu vols, com diu el meu pare, és poder tenir vincles, com tinc jo amb la meua família, els meus mestres i compis.

La nena va començar a rumiar i rumiar, i li va exposar:

—Saps què faré? Buscaré una corda molt llarga i te la lligaré en una punta com els globus de les festes dels nens. Aquest serà el nostre vincle, estarem units com les mames i els beibis a la panxeta abans de néixer.

El núvol, sorprès, li va respondre:

—Ostres, faràs això per mi?

—Sí, això i més. Et duré a l'escola i coneixeràs els meus compis i també et duré al parc per jugar a jocs molt divertits, i sempre et tindrè agafat molt fort perquè no et passi res.

I la nena va prosseguir, dient:

—També et duré a casa, coneixeràs els meus pares i la Saga, la meua germaneta, però vigila que és molt tremenda. Experimentaràs l'olor i l'escalfor de la llar i moltes més coses.

Saga

Van passar molts dies i el núvol era feliç a casa de la Paula. Jugaven plegats amb la Saga. El núvol va descobrir infinitat de coses: la xocolata que

(Continua en la pàgina 35)

CONSETERIA, LENCERIA, BAÑO Y MEDIAS
PIEDAD

Horario de mañanas de 10 a 2 h.
Tardes de 4 a 8 h. Sabados de 10 a 1.30 h

Calàbria 195 - 197, bajos
(entre Mallorca y Provença)
Tel. 93 405 24 24 - 08029 Barcelona

cont@dRET

assessorament jurídic, fiscal i comptable

www.contadret.com
C/ Rocafort, 193-197, esc. A ent. 1ª
08029 Barcelona
T 93 363 27 94 • F 93 363 29 52
info@contadret.com

Farmàcia

Sònia Varela i Rodríguez
Montserrat Varela i Rodríguez

Nutrició Infantil • Fórmules Magistral
Anàlisis Clíniques • Dermofarmàcia
Dietètica • Homeopatia
Veterinària • Ortopèdia

Roselló 37 (metro Entença)
Tel./Fax 93 430 77 25

CLÍNICA DENTAL
R. DEL SOL

Todas las especialidades

Dr. Luis Carlos Ruisánchez Capdet
Dra. Rosario del Sol Solano
Dra. Eva Mª. Pérez Barbero

Villarroel, 164, 1º 1ª
08036 Barcelona Tel. 93 454 22 50

IRIS
TEIXITS IRIS

CONFECCIÓ DE

- Tapiceries
- Cortines
- Edredons
- Cobrellits
- Capçals
- Estors

Villarroel, 161
(enfrent mercat del Ninot)
08036 Barcelona

HOSPITAL CLÍNIC Telf.: 93 453 39 70

des de 1932

esmar
MERCERIA

932 263 547
630 450 995
C/ Entença 122
08015 Barcelona
merceriaesmar@gmail.com

HIPER EL MÓN

Drogueria - Perfumeria - Pintures-Parament cuina etc...

C/CALABRIA 274

Entre C/ Paris i C/Londres
080290 BARCELONA
hiperelmon@gmail.com

TELF: 934391178

Farmàcia
F. LLAMBÍ

Centre d'específics

- Tractaments
- Fórmules - Laboratori
- Dermatologia, endocrinologia
- Medicaments genèrics
- Dermofarmàcia

Provença, 71 - Barcelona 08029
Tel. 93 430 04 11/93 439 20 11 - Fax 93 419 35 29

El nou Pascual
Cerveceria-Restaurante

C/Calabria 254
08029 (BCN)
Tif:93 430 50 95
restaurantepascual1219@gmail.com

Provença

Forn artesà i familiar

Us esperem!!
Vine a tastar els nostres pans!!

Provença, 69 - 08029 Barcelona
93 605 75 23 - 615 11 76 39
www.fornprovenca.cat

CD

SUMINISTROS INFORMÁTICOS, S.A.
desde 1989

papeleria@suministrosinformaticos.net
C/ del Roselló 40 - T. 934 100 321

www.pidoyo.com

COSES DE CASA

c/Còrsega, 103
08029 Barcelona
T. 934 210 322
M. 650 885 953

hola@cosesdecasa.com

TASTem
TAPES & RESTAURANT

Carrer Provença 88, Barcelona
Tel.: 936 815 179

**Si està interessat a publicar un anunci
en la nostra revista, contacti amb nosaltres
a través de:**

e-mail: revistaavvee@yahoo.es

telèfon: 934 532 879

(Ve de la pàgina 33)

agradava tant a la Paula, les fruites que ell havia regat tantes vegades i va comprovar que eran dolces i boníssimes. I també va descobrir la sopa de riz i les patates xips. I la nena li va ensenyar els colors, i el núvol es vestia amb un color diferent cada matí al llevar-se. Els que més li agradaven eren el rosa i el lila.

I, sobretot, es va sentir estimat. Això era quelcom que no es pot explicar amb paraules.

Però el núvol amb el pas dels dies va començar a sentir enyorança del cel, de les estrelles, de la lluna i del sol. I també de tots els vents i les brises que sempre l'acompanyaven per tot arreu: el llevant, el ponent, el garbí, el gregal, el xaloc, però sobre tot el vent gèlid del nord que era el seu preferit.

I a les nits, quan el núvol es posava a dormir, no podia aclucar els ulls, rumiava tota la nit. Una nit, de cop i volta, ho va entendre tot, no era que abans estigués sol i no tingués amics sinó que ara amb l'ajuda de la Paula, la Saga, els seus pares i compis havia descobert totes les emocions: l'estima, la tristor, la tendresa i l'alegria –inclosa alguna rabietta–. I es va adonar que ell, al cel, també tenia amics, eren diferents però ell s'els estimava. Sííí... tenia sentiments, allò meravellós del que gaudien tant els humans.

També va entendre què eren els vincles i això el feia molt feliç. Sí, en tenia de vincles: els tenia amb el sol, la lluna, les estrelles i, sobretot, amb el seu estimat vent del nord.

I ara, gràcies a la Pauleta, també en tenia un altre molt fort amb els humans.

Aquell matí de Nadal, el núvol va explicar tot això a la nena. La Paula se'l va mirar molta estona i li va preguntar:

–Te'n vols anar?

El núvol va estar callat una llarga estona i li va respondre:

–Potser és el que he de fer, però abans et vull fer un regal de comiat. Aquesta nit et duré a fer un viatge màgic.

–Ostres! A on? –va preguntar la nena.

El núvol no li va respondre. Van esperar que es fes fosc. Arribada la nit, el núvol va pujar la Paula sobre seu i va cridar molt fort al seu amic, el gèlid vent del nord. Després, va acotxar dolçament la Paulis entre els seus flocs de cotó perquè no tingués fred, i deixant-se endur pel vent es van posar a volar. El núvol va començar a presentar-li a la nena tots els seus amics: el sol, la lluna, i totes les estrelles que eren milers.

–Les estrelles es mengen? –va dir la Paula.

–No. –li va respondre el núvol—. **Per què ho preguntes?**

–T'ho dic perquè quan jo era petita la meva àvia de Barcelona em va explicar un conte d'un pirata que es menjava les estrelles.

Tots dos es van mirar de fit a fit i van començar a riure molt.

–Això és un altra meravella dels humans, que sabeu explicar grans històries –va comentar el núvol.

I tota la nit van viatjar per tots els cels i es van deixar abraçar per tots

Paula

els vents, la lluna va cantar una bella cançó de bressol. I el sol va començar a sortir per Llevant i les estrelles van anar desapareixent, una a una.

El núvol va deixar la nena a casa seva, i abans de marxar el núvol va dir:

–Ara hauràs de tallar la corda.

La Paula plorant va dir:

–No podré fer-ho, no podré.

–Ho hem de fer, cal fer-ho. –remarcà el núvol. I va afegir:

–Tots hem estat creats per complir una tasca: jo, fer pluja per regar tota la terra i totes les plantes i totes les flors. I tú, podràs decidir quan siguis més gran, què vols ser i què vols fer.

La nena molt trista li va remarcar:

–Sííí..., però no vull que te'n vagis. No, no vull tallar la corda, som amics.

El núvol la va acaronar dolçament i va respondre:

–Per això mateix, com que som amics m'has de deixar anar, la nostra amistat no necessita cap corda.

I el núvol començant a enlairar-se, va dir:

–Recorda'm! Quan les coses no et vagin bé, i si la tristor o la por et despertin a la nit, obre la finestra allí on siguis, mira el cel i sempre tindràs el teu núvol blanc.

VINE A VIURE AL JOAN MIRÓ

NO HI HA VIDA SI NO ET MOUS

CENTRE ESPORTIU

JOAN
MIRO

CEM JOAN MIRÓ

C/ Diputació 17
08015 Barcelona
93 423 4350
comunicacio@cej Joanmiro.cat

www.cejoanmiro.cat

@cemjoanmiro

@cemjoanmiro